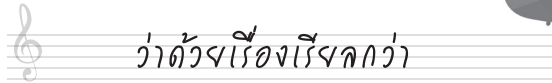

INTRO

ภายในสตูดิโออัดรายการขนาดใหญ่ แสงไฟสาดส่องไปยังชุดโซฟา สไตลโมเดิร์นกลางเวที มีพิธีกรชายคนหนึ่งนั่งอยู่ เมื่อได้สัญญาณจากทีมงาน เขาก็กล่าวสวัสดีผู้ชมก่อนพูดเกริ่นเข้ารายการ ซึ่งนำไปสู่เรื่องของแขกรับเชิญ ประจำวันนี้

“วันนี้แขกรับเชิญของเราไม่ธรรมดาเลยครับ เป็นวงที่ประกอบด้วย นักร้องห้าคนซึ่งแต่ละคนก็เก่งมาก ยืนยันได้จากเพลงแต่ละเพลงของพวกเขา ที่ดังฮิตติดหู โดยเฉพาะเพลงล่าสุดที่ตอนนี้ยอดวิวใน Youtube ทะลุหนึ่งร้อยล้านวิวเรียบร้อยแล้ว พอผมพูดแบบนี้หลายคนอาจจะนึกออก แต่ถ้าใครยังไม่ออก มาพบกับพวกเขากันเลยดีกว่า ขอเสียงปรบมือต้อนรับให้กับ...วงมิวเซียม!”

ลิ้นเสียงประกาศก็มีเสียงกรีดปนเสียงปรบมือจากในห้องส่ง ทีมงาน รีบส่งสัญญาณให้ผมเดินออกจากหลังฉากเป็นคนแรก สมาชิกคนอื่นตามหลัง พวกเราสวัสดีพิธีกรก่อนจะถูกเชิญให้นั่งตรงโซฟาที่จัดเอาไว้

“ผมขออนุญาตแนะนำแขกรับเชิญที่ละคนนะครับ” พิธีกรพายมือ มาที่ผมซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด

“คุณโจ” ผมพยักหน้ารับ ส่งยิ้มให้กล้อง ทำนิ้วเป็นหัวใจจิ๋วแบบเกาหลีเพื่อเรียกคะแนนจากแฟนคลับ

“คุณแพร” สมาชิกสาวคนเดียวของวงโบกมือ

“คุณหนึ่ง” คนนี้ดังที่สุดใโนวง เสียงกรี๊ดจึงดังเป็นพิเศษ หมั่นได้ไม่ขอพูดถึงละกัน (หัวเราะ)

“แล้วก็คุณเปรมนะครับ” พิธีกรขานชื่อทีละคนไปจบที่พีใหญ่ของวง แต่ถ้าคุณสังเกตหรือเป็นแฟนคลับวงของเราก็จะรู้ว่ามิไครบางคนหายไป “วันนี้สมาชิกอีกคนไม่ได้มานะครับ”

แพร หนึ่ง พีเปรมหันมามองผม

“วันนี้พีเปรมมีธุระครับ” ผมตอบ “พีเปราบอกว่าเสียชีวิตแล้วก็ฝากขอโทษแฟนคลับทุกคนด้วย”

ความจริงพีเปมาแค่บอกว่ามีธุระ ใช้อัประโยคหลังผมเติมเองครับ

พิธีกรรู้เรื่องนี้อยู่แล้วแต่ต้องพูดถึงเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจด้วย จากนั้นก็สัมภาษณ์พวกผม เริ่มจากความเป็นมาของวงมิวเชื่อว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร โยงถึงเรื่องการแบ่งหน้าที่ในวงเพราะมีหลายคนตามด้วยเรื่องเพลง โดยเฉพาะเพลงล่าสุดที่ฮอตติดยอดวิวเกินร้อยล้าน ซึ่งนอกเหนือจากเรื่องที่เพราะติดหูก็ต้องยอมรับว่าเป็นเพราะกระแสคูล์จิ้น

“พูดถึงเรื่องเพลงไปแล้วจะไม่พูดถึงเรื่องนี้ก็ไม่ได้” พิธีกรส่งยิ้มให้หนึ่ง เป็นนัยว่าจะถามเขานั่นแหละ

“เวลานี้กำลังดังเลย คูล์จิ้นหนึ่งสอง!” กลุ่มแฟนคลับส่งเสียงกรี๊ดทันที หนึ่งหัวเราะชอบใจ

ผมขอแอบเล่าให้ทุกท่านทราบ ความจริงเรื่องของมันกับไอน้องสองมันเลยกว่า ‘คูล์จิ้น’ แล้วครับ แต่เจ้าตัวยังไม่ยอมประกาศกับสื่อเลยยังเข้คำนี้ไปก่อน

“เล่าเรื่องนี้ให้ฟังสักนิด ได้ยินว่าชอบไปไหนมาไหนด้วยกัน”

“อ้อ ใช่ครับ” หนึ่งยอมรับ “แต่มันเป็นเรื่องธรรมดาณะครับ เวลาเราไปกับใครแล้วมันมีความสุขก็ต้องไปด้วยกันบ่อยๆ จริงไหม”

ถ้าชิปเปอร์มาได้ยินไม่ก็คิดนี่ถือว่าไม่ปกติ

“บ่อยขนาดไหน”

“ก็ไม่ถึงสามสิบวัน”

“ประมาณยี่สิบเก้าวันต่อเดือน” ผมกับแพรวแซวขึ้นพร้อมกัน

“ถ้าเดือนไหนมีสามสิบเอ็ดวันก็จะเจอสามสิบวัน” ผมไม่มั่นใจว่าหนึ่ง

มันรับมุกต่อหรือพูดจริง

“เห็นแบบนี้พวกคุณดูสนิทกันมากเลยนะครับ”

“ในวงสนิทกันมากค่ะ” แพรวยอมรับ

“พอจะบอกได้ไหมว่าใครสนิทกับใครที่สุด”

สมาชิกในวงมองหน้ากัน

“เอาจริงๆ ก็สนิทกันหมดอย่างที่แพรวว่าแหละครับ แต่ถ้าสนิทกันมากที่สุดนี่ยกให้โจกับเป่า” พี่เปรมตอบ หนึ่งกับแพรวพยักหน้ายืนยัน

“หืม เป็นอะไรที่คาดไม่ถึงนะเนี่ย ผมนึกว่าพวกคุณสามคนจะสนิทกัน”

พิธีกรหมายถึงผม แพรว และหนึ่ง “แล้วก็คุณเปรมสนิทกับคุณเป่า”

“ส่วนใหญ่จะคิดแบบนี้เพราะว่าเป็นรุ่นไถ่กัน” พี่เปรมรู้ทันเพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนทัก ผมกับหนึ่งอายุยี่สิบเก้าปี แพรวยี่สิบแปดปี ส่วนพี่เปรมอายุสามสิบแปด ไถ่กับพี่เป่าที่อายุสามสิบห้าปี

“แต่ความจริงใจกับพี่เป่าสนิทกันมากครับ” หนึ่งย้ำ “น่าจะเป็นอย่างเพราะพวกเขารู้จักกันมานานด้วย”

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่คนทั่วไปไม่เคยได้ยิน พิธีกรจึงทำท่าสนใจมาก

“นานขนาดไหนเหรอครับ”

ผมแก้งยักนิ้วขึ้นมาับ “เกินสิบปีครับ”

ผู้ชมในห้องส่งโดยเฉพาะกลุ่มแฟนคลับส่งเสียงฮือฮา

“นั่นนานมากเลยนะครับ” พิธีกรก็ตะลึง

ผมยิ้ม ถ้าฟังจากตัวเลขก็คงนาน แต่พอนึกย้อนไปสำหรับผมมันดูไม่นานเลย

หลังจากนั้นคำถามก็วนเกี่ยวกับเรื่องผมกับพี่เป่าอีกสองสามข้อ

มันไม่บ่อยที่ผมจะเป็นจุดสนใจเพราะปกติทุกคนจะสนใจทั้งวงแบบรวมๆ
หรือไม่ก็สนใจไอ้หนึ่ง ผมที่ติดลมการตอบก็เลยแผลงพูดแซวออกสื่อไปว่า

“ชาววยทั้งหลายโปรดทราบ จริงๆ แล้วใจเปาเรียลกว่าหนึ่งสอง
อีกนะครับ”

สมาชิกคนอื่นหัวเราะลั่น ขณะที่พวกแฟนคลับกรี๊ด

ผมก็หัวเราะไม่คิดว่าไอ้คำพูดหยอกเล่นมันจะส่งผลตามมาภายหลัง

สองอาทิตย์ต่อมาหลังอัศจรรย์การ หนึ่งวันหลังเทปออกอากาศ

ผมอยู่บนห้องที่คอนโดฯ ย่านปิ่นเกล้า กำลังเทหมูทอดราดซอสเปรี้ยว
หวานที่เพิ่งซื้อจากร้านประจำลงจาน จู่ๆ หนึ่งกับแพร์ก็พร้อมใจกันส่งบาง
อย่างเข้ามาในไลน์ของผม

รูปที่เพื่อนส่งมาไม่เหมือนกัน แต่ถูกถ่ายมาจากทวีตเตอร์และ
ต้องการสื่อแบบเดียวกัน

#ใจเปา

#ชาววยเอ๋ยโปรดทราบ

ความสนใจพุ่งสูงเลย ผมอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นจึงรีบเปิดดู

(CHAPTER 1

ว่าดวงเรื่ององจากให้ฝนตก

สรุปจากการดูคร่าวๆ ใต้ประโยคที่ผมพูดในรายการว่าใจเป่าเรียกกว่าหนึ่งสอง เลยทำให้เหล่าชิปเปอร์ชาววายหวีดร้องสร้างกิจกรรมขุดโมเมนต์ระหว่างผมกับพีเป่า มีหลายอันจริง บางอันไม่จริง หลายอันเรื่องเล็กๆเท่าไดอะตอม ก็สามารถนำไปมโนให้โมเมนต์เท่าระบบสุริยจักรวาลได้ และบางอันก็น่าสนใจ

เช่นอันนี้

มะโนแลนด์ แดนจิ้นวาย @l_ManoLand 10 h

วันนี้ชวนนักสืบชาววายมาเล่นกัน #ชาววายเอ๋ยโปรดทราบ #ใจเป่าตามด้วยเรื่องชวนจิ้นที่ขุดมาได้ มาลองดูว่าจะขุดได้ลึกขนาดไหน

มะโนแลนด์ แดนจิ้นวาย @l_ManoLand 10 h

#ชาววายเอ๋ยโปรดทราบ #ใจเป่า

พีใจเคยให้สัมภาษณ์ว่าชอบเพลงอยากให้ฝนตก แน่หนอนว่าร้องโดยพีเป่า

ด้านล่างข้อความคือคลิปเพลงจาก Youtube

ไข่กูชิป จบนะ @MyShiplsSailing 10 h

Rt @_ManoLand

ตอนแรกก็คิดนะว่าชอบเพลงนี้เพราะเอาใจเพื่อนในวงหรือเปล่า แต่มาคิดดูที่คนอื่นในวงก็มีเพลงเดี่ยวเยอะนะแต่เลือกของคนนี้ เอ๊ะ ยังในนะ #เรือใจเป่ากามาแล้ว #ใจเป่า

เอาตามจริงเพลงนี้เป็นหนึ่งในเพลงดังสมัยนั้น ไม่ได้มีแค่ผมที่ชอบหรอก คนอีกเป็นแสนเป็นล้านก็ชอบ ไอ้แดงเด็กข้างบ้านที่วันๆ เอาแต่ดูการ์ตูน ใฝ่ฝันโตขึ้นอยากเป็นอูตต้าแมน หรือครูสมหญิงสุดเนียบที่ดูเหมาะกับดนตรีไทยมากกว่าเพลงร่วมสมัยก็ยังร้องเพลงนี้ได้

แต่สิ่งที่น่าสนใจจนต้องหยิบมาพูดถึงอยู่ตรงนี้

ย้อนกลับไปเมื่อตอนผมอายุสิบหกปี สวมกางเกงน้ำเงิน หัวยังเกรียน ทรงนักเรียน หน้าตาดีแต่ไม่เท่าปัจจุบัน (น้อยวววว ขออวยสักนิด) อยากรู้ก็ตามหน้าตาก็ไม่อาจช่วยเรื่องความรักของผม เพราะแฟนสาวซึ่งอยู่ชั้นเรียนเดียวกันขอเลิก

เราคบกันมาสามเดือน ไม่มีสัญญาณว่าเรื่องจะเกิดขึ้น เธอแค่เดินเข้ามาแล้วก็บอกเลิกโดยให้เหตุผลสุดคลาสสิกว่า 'ผมดีเกินไป'

ตอนนั้นผมคิดหนักมากว่าถ้ามันดีแล้วทำไมถึงเลิก ในเมื่อไม่เข้าใจก็เลยตามใจเธอ กลับกลายเป็นว่ายิ่งสร้างความรำคาญจนเธอถอยห่าง

ผ่านไปหลายวันผมก็ยิ่งโทรม กินไม่ได้นอนไม่หลับ พวกเพื่อนพยายามพูดปลอบ ชวนไปเล่นแร็กนารีค (สมัยนั้นติดมาก) แต่อารมณ์คนมันเศร้าจะไปมีกะจิตกะใจเล่นได้ที่ไหน จนสุดท้ายเพื่อนสักคนก็เสนอให้ไปร้านเหล้า ผมเป็นเด็กที่ดีอยู่ในโอวาทมาก ของมันเมาไม่เคยแตะและไม่อยากทำผิดกฎหมายเพราะอายุไม่ถึง แต่ในเมื่อมันเศร้าก็เลยดั่งเล

พอเพื่อนยืนยันว่าตอนที่ชายมันอกหักก็ผ่านไปได้ด้วยวิธีนี้เลยขอลองสักที่
ร้านที่เลือกเป็นร้านญาติไอ้คนเสนอจึงไม่ต้องกลัวว่าจะโดนไล่
หรือโดนตรวจบัตร ถึงอย่างนั้นพวกเราก็ยังเลือกนั่งโต๊ะมุมด้านใน ตรงที่
ไม่ค่อยมีคนสังเกต

เหล่าแก้วแรกในชีวิตผมรสชาติเลวมาก มันขมและแปลกลิ้น แต่พอ
แก้วสองผสมโซดามากขึ้น เหล้าน้อยลง ใส่น้ำอัดลมหนอยก็ดื่มได้มากขึ้น
(หมายเหตุนี้ไม่ใช่คู่มือสอนผสมเหล้านะ)

พอเริ่มค่านักร้องนักดนตรีที่ร้านจ้างมาเพื่อเรียกสีสันก็ทยอยเดินขึ้น
เวที นักร้องไม่แนะนำตัวหรือเกริ่นอะไรทั้งสิ้น มาถึงก็ติดกีตาร์กับร้องเพลง
เพลงที่นำมาเล่นล้วนเป็นเพลงที่ดังมากเวลานั้น ผมฟังบ้างไม่ฟังบ้างแต่ก็
พอรับรู้ได้ว่าเสียงของนักร้องนั้นล้นหูมาก

ตอนที่เพลงที่สามเริ่มขึ้น ผมลองจ้องไปทางเวที ถึงมองหน้าไม่ชัด
แต่นักร้องยังดูหนุ่มมาก น่าจะอายุมากกว่าผมไม่เยอะ เขาตัวผมจนทำให้
กีตาร์ที่ถืออยู่ดูใหญ่กว่าปกติ

“เพลงต่อไปเป็นเพลงที่ผมแต่งเอง ชื่อเพลงว่าอยากให้ฝนตก” นักร้อง
บอกเสียงเรียบ แล้วไม่เว้นจังหวะรอให้คนในร้านได้ตอบรับหรือทำเสียงตื่นเต้น
ราวกับว่าแค่บอกไปอย่างนั้น

กว่าสมองผมจะประมวลได้ว่าเขาจะร้องเพลงอะไร เพลงท่อนแรก
ก็ขึ้นแล้ว

“เธอมาบอกว่าฉันดีเกินไป...”

แค่ประโยคเดียวก็ทำให้ชะงัก

“ทั้งกันไปด้วยเหตุนี้ ปล่อยให้ฉันรู้สึกโง่และสับสน...”

แต่ประโยคต่อมานี่แท้จริงคำ

ผมถึงกับต้องวางแก้วเหล้าเพื่อตั้งใจฟัง สรุปว่าช่วงต้นเพลงพูดถึง
การถูกบอกเลิก คนที่อกหักเศร้าเสียใจมากมองไปทางไหนทำอะไรก็คิดถึง
แต่แฟนเก่า มองฝนก็คิดถึง ท่อนฮุคก็เลยบอกว่าอยากให้ฝนที่ตกอยู่ช่วยชะ
ความเจ็บปวดนี้ออกไป ช่วงท้ายเหมือนคนอกหักจะคิดได้ บอกเป็นนัยว่า

ฟ้าหลังฝนจะสวยงาม

พอฟังจบผมก็ลุกขึ้นปรบมือเสียงดังจนทั้งร้านหันมามอง

“โว้ว!” ผมตะโกนเหมือนเวลาเชียร์มวยเชียร์บอล ก่อนจะตามด้วยเสียงสะท้อน เรียกว่ายิ่งกว่าไปโพลาร์

งานหนึ่งที่สนุกก็ไม่พ้นนักร้อง

ขณะที่พวกเพื่อนคิดว่าผมเมามากจึงรีบดึงให้ผมนั่งลง

ความสงบคืนกลับมาสักพักก็มีเรื่องวุ่นวายใหม่ ไม่รู้ว่าใครโทรแจ้งเจ้าหน้าที่หรือพวกผมมันดวงซวยมาเจอวันเขาตรวจพอดีก็รู้ว่า พี่เจ้าของร้านเดินหน้าตาดีขึ้นมาบอกให้พวกผมหลบออกไปทางด้านหลังร้าน ตอนที่ตำรวจยังไม่สังเกตเห็น

เพื่อน ๆ มันไม่เมาเท่าไรก็หนีได้สบาย ส่วนผมนะเหยอयीนให้ตรงยังลำบาก พวกมันรู้ว่าผมหนีไม่พ้นแน่แต่เพื่อนก็ไม่เลวขนาดจะทิ้งผมไว้ จึงดันตัวผมเข้าไปซ่อนในห้องน้ำพร้อมกำชับว่าห้ามออกมา จนกว่าจะแน่ใจว่าพวกตำรวจกลับไปแล้ว

ผมคิดในใจว่าแล้วผมจะต้องซ่อนถึงเมื่อไหร่หวังว่าจะไม่นานเกินไปนะ

คุณรู้อะไรไหม ผมไม่ต้องรอนานจริงๆ ครับ แต่ไม่ใช่เพราะตำรวจกลับเร็วนะ แต่เป็นเพราะตำรวจเดินตรงมาทางนี้ครับ นี่พวกเขามีญาณทิพย์สัมผัสได้ว่าผมซ่อนอยู่หรือไงนะ

ห่วยก็ยังมีนะ จะหาทางหนีทางไหนดี จริงด้วย! ผมเคยดูในหนังต้องปีนหนีทางหน้าต่าง

คิดแล้วก็มองหาแต่มันไม่มีครับ!

ผมว่าแล้วว่าหนึ่งกับชีวิตจริงมันไม่เหมือนกัน

!!!

ผมสะดุ้งรับหันกลับมามองที่ประตูเพราะมีคนเปิดเข้ามา ใครที่ว่าไม่ใช่ตำรวจ (นับว่าเป็นเรื่องดีมาก)

ผมพิจารณาหน้าตาคนที่เพิ่งเข้ามา เขาผิวขาว หน้าดี ตาเล็กชั้นเดียว

บ่งบอกเชื้อสายในตัว บนหลังคือกระเป่าเป้และกีตาร์ดูเหมือนกำลังจะกลับ
เขาคือนักร้องที่ผมปรบมือให้ครับ แต่พอเขาเห็นผมก็เลิกดีว

ผมยกนิ้วชี้ขึ้นและริมฝีปากตัวเองเป็นเชิงให้เงียบ ไม่มั่นใจว่าอีกฝ่าย
จะเข้าใจหรือไม่

พีนักร้องหรือตาก่อนยกไหล่หนึ่งครั้ง หันหลังกลับทำท่าจะเดินออก
ผมพุ่งเข้าไปคว้าแขนพีนักร้องไว้

เขาดกใจแต่แทนที่จะส่งเสียงร้องหรือโวยวายดันเหวี่ยงหมัดใส่ท้อง
ของผม สถาบันกับหลวงพ่อวัดดังวัดไหนก็ได้ว่าคนตัวผมตรงหน้าหมัดหนัก
โคตร

หนักขนาดที่ช็อกซ์แพ็กน้อยๆ (ที่เพิ่งเริ่มสร้างยังเห็นไม่ชัด) ยังทน
ไม่ไหว ผมรู้สึกว่ปลาบ่ากับกับแก้มที่เพิ่งกินไปกำลังไต่ขึ้นมาตาม
หลอดอาหาร ท่าทางตอนนี้เหมือนตัวละครในหนังกำลังภายในที่กำลังจะ
กระอักเลือด ปัญหาคือของผมเป็นอะไรที่แยกว่าเลือด ต้องหาไอซ์กรอก

ห้องน้ำชายมักจะมีแต่โถสำหรับปัสสาวะ โชคดีที่นี่มีชักโครก
เผื่อถ่ายหนัก ผมรีบพุ่งเข้าไปในห้องน้ำแยกนั้น หลังจากนั้นไม่ขอพูดถึงละกัน
เดี๋ยวพวกคุณจะทนอ่านต่อไม่ได้

ผมคงทำเสียงดังเกินไป เจ้าหน้าที่ตำรวจรายหนึ่งเลยเปิดประตูหน้า
เข้ามา

“มีเรื่องอะไรในนี้” เจ้าหน้าที่ถาม

ผมยังโง่คออาเจียนตอบไม่ได้ ถ้าจะโดนจับอย่างน้อยก็อย่าโดนใน
สภาพทุเรศแบบนี้เลย

“เพื่อนของผมเมามาก” เสียงนี้น่าจะเป็นของพีนักร้อง

“จั้นเหรอ ต้มให้มันน้อยๆ หน่อยละกัน เมาก็อย่าขับรถละ” เจ้าหน้าที่
ตำรวจเตือนทั้งท้าย

ตอนที่ผมดีขึ้น เดินออกมาล้างมือบ้วนปากพีนักร้องก็ยังอยู่

“ขอบคุณครับ” ผมบอกเขา “ที่ไม่บอกตำรวจ”

พีนักร้องยกไหล่หนึ่งที

“หมัดพีหนักระ”
พีหนักร้องยกไหล่อีกที
“พีร้องเพลงเพราะมาก”
คำชมนี้ทำให้หนักร้องมองผม
“ขอบใจ” เขาบอก สีหน้าเรียบเฉย
“ผมพูดจริงนะ พีร้องเพราะโคตรๆ เพลงพีมันแทงใจดำผมเต็มๆ”
ผมนึกว่าเขาไม่เชื่อเลยพูดเพิ่ม
“แทงใจดำ?”
“ผมเพิ่งออกหัก” ก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงเล่าให้
คนแปลกหน้าฟัง โทษฤทธิ์แอลกอฮอล์แล้วกัน
พีหนักร้องส่งเสียงอ้อ “ก็พอเดาได้”
ผมทำหน้าง
“จะมีสักกี่เหตุผลที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเข้าร้านเหล้า”
“ผมอาจจะสอบตกก็ได้”
“ฉันยังไม่แก่ขนาดจำไม่ได้ว่ามัธยมสอบช่วงไหน”
“พีอายุเท่าไร?”
“ยี่สิบสอง” พีหนักร้องตอบอย่างไว
“แกกว่าผมตั้งหกปี”
“...”
“...ขอโทษครับ”
“ไม่เป็นไร” พีหนักร้องเอื้อมไปจับลูกบิดประตู “แล้วเพื่อนๆ นายไปไหน”
“ถ้าเห็นพื้นที่คงกลับถึงบ้านแล้ว” ผมเดา “ทำไมล่ะ พีจะไปส่งผมหรือ”
เขาหันกลับมามองผม
“บอกเหตุผลดีๆ สักข้อที่ควรพานายไปส่ง”
“ไม่รู้สิ น้ำใจมั่ง” เวลาปกติผมไม่กล้าพูดแบบนี้แน่เพราะมันเหมือน
ลากมาตบหน้ากลางสี่แยก ถ้ามถึงมนุษย์ธรรมดาในตัว ถ้าพีหมัดหนักไม่ชก
ผมอีกทีก็ถือว่ามียศที่ยังมาก

พี่น้องร้องจ้องหน้าผมก่อนจะยกไหล่ “ตามมา”
ผมสะดุ้ง ถอยหลังหนึ่งก้าว “พี่จะทำอะไร”
“แสดงน้ำใจ” อีกฝ่ายบอกเสียงเรียบ

พี่น้องร้องพาผมมาที่ลานจอดรถ เขาจับมือเตอร์ไชค์มา
“จะนำไปส่งที่ไหน”

ถ้ากลับบ้านด้วยสภาพ همین เหล้าแบบนี้โดนพ่อแม่ฆ่าตายแน่ เขา
เป็นว่าไปค้างบ้านเพื่อนที่ใกล้ที่สุดละกัน

“ขอบคุณนะพี่” ผมยกมือไหว้ตอนที่รถจอดหน้าบ้านเพื่อน

พี่น้องร้องพยักหน้าแล้วขี่ออกไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อมอเตอร์ไชค์หายไปจากสายตา ผมถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าผมลืมถาม
ชื่อพี่น้อง

เย็นวันต่อมาผมย้อนกลับไปร้านนั้น แต่เจ้าของร้านไม่รู้ชื่อของ
พี่น้อง เพราะน้องร้องอิสระพวกนี้จะเดินเข้ามาขอสมัครเอง บางคนก็มาแค่
ครั้งเดียว บางคนก็มาหลายครั้ง เขาบอกว่าถ้าผมโชคดีอาจจะได้เจออีก

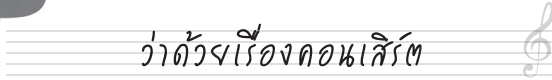
ผมไม่โชคดีแบบนั้น

ทว่าสามเดือนต่อมาเพลงอยากให้ฝนตกก็กลายเป็นเพลงฮิตติดชาร์ต
ของหลายคลื่นวิทยุ พร้อมกับข่าวการเปิดตัวน้องร้องหน้าใหม่ชื่อ เปา จิราญ

(CHAPTER 2

นี่ไปโโลจีไม่ใช่ฟิสิกส์นะ @Bio_Mystery 8 h

#ชาววายเอย์โปรดทราบ #ใจเป่า

Chill Music คือคอนเสิร์ตแรกที่พีไปดูและเป็นคอนเสิร์ตแรกที่พีเข้าร้านร้อง

มันเป็นหนึ่งในคอนเสิร์ตที่น่าจดจำสำหรับผม แต่อาจไม่ใช่แบบที่คุณคาดคิด

ก่อนอื่นเรื่องที่ผมไปคอนเสิร์ตนั้นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับพีเป่าไม่รู้มาก่อนว่าพีเข้าร้านร้องด้วย ทีไปเพราะคิวเพื่อนของผมได้ตั๋วเข้าชมฟรี และมันก็จัดที่ห้างซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านมาก รายละเอียดที่มันบอกมีแควงานเริ่มป้ายสองโมงและจัดภายในห้างที่ลานกว้างชั้นหนึ่ง

ระหว่างรอการแสดงผมเกิดหิวน้ำ จึงบอกเพื่อนว่าจะออกไปข้างนอกสักครู่

“เฮ้ย! แต่มันจะเริ่มแล้วนะ” เพื่อนร้องไว้

ผมสัญญาว่ากลับมาก่อนนักร้องขึ้นแน่ พอคิวพยกหน้าก็รีบเดิน

นอกจากบริเวณที่จัดคอนเสิร์ต จำได้ว่ามีร้าน KFC อยู่ไม่ไกล โชคดีแถวไม่
ยาวมากผมจึงสั่งแค่ไก่แก้วใหญ่สุดอย่างเดียว

พนักงานรับรายการของที่สั่งไป แต่จะต้องทำให้ลูกค้าอีกคนก่อน
ตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงคนอื่นพูดคุยกันว่าพิธีกรขึ้นเวทีแล้ว

เมื่อพนักงานนำเครื่องดื่มที่ต้องการมาวางบนโต๊ะ ผมรีบคว้าน้ำแก้วนั้น
โดยที่พนักงานยังไม่ได้ปิดฝาให้ กิ่งเดินกึ่งวิ่งเพื่อกลับไปหาเพื่อนด้วยความรีบ
จึงไม่ระวังสายไฟที่อยู่บนพื้น

ผมดันสะดุด โชคดีที่ไม่ล้มหน้าคะมำ แก้วนํ้าก็ยังอยู่ในมือ แต่ดู
เหมือนน้ำอัดลมด้านในจะหายไป

หายไปไหนนะเธอ

ก็อยู่บนเสื้อสีขาวของคนตรงหน้าผมยังงี้ละ

“เหี้ย!” ผมอุทาน

งานนี้ไปโรงพยาบาลแทนเข้างานคอนเสิร์ตแน่

ผมรีบมองหน้าคนโชคร้ายคนนั้น แต่ไม่นึกว่าจะเป็นที่นั่งร้องที่เคย
เจอกันเมื่อสี่เดือนก่อน ตาตุ้ๆ ของเขาเบิกกว้าง อ้าปากค้าง ตกใจกับสิ่งที่
เกิดขึ้นมากกว่าผมเสียอีก

ก่อนที่เราจะพูดอะไรมีเสียงที่สามตะโกนขึ้นมา

“น้องเปา ได้เวลาขึ้นเวทีแล้วนะคะ” ทีมงานของคอนเสิร์ตนั่นเอง
“ตายแล้ว!”

เธอร้องเสียงดังเมื่อเห็นเสื้อของนักร้อง

“คุณหวานช่วยหาเสื้อให้ผมทีครับ” พี่เปาพยายามเก็บอาการ
กระวนกระวาย

“ได้ค่ะ” เธอรีบเดินออกไป แต่ผมเดาว่าจะต้องใช้เวลาพอสมควร
และเนื่องจากเป็นความผิดของตัวเอง ผมก็ต้องรับผิดชอบ

ผมเลยถอดเสื้อยืดของตัวเองออก

พี่เปาตะลึง อ้าปากค้างอีกรอบ

“พี่รีบเอาเสื้อผมไปแล้วขึ้นแสดงเร็วเข้า” ผมพยายามยื่นให้

“แล้ว...?” อีกฝ่ายมองท่อนบนของผมที่ตอนนี้เปลือยเปล่า
ตอนนั้นผมไม่สนใจ รีบยัดเสื้อใส่อ้อมแขนอีกคน “รีบเอาไปสิ”

พี่เป่ากลับมาควบคุมสติได้ไวมาก เขาพยายามจะเอาเสื้อสวมลง
บนศีรษะของผม แต่ผมไม่ยอม อีกฝ่ายเลยคว้าข้อมือผมแล้วพาวิ่งอ้อมหลบๆ
ไปด้านหลังเวที เหล่าที่มงานกับนักร้องคนอื่นหันมามองพวกเราแต่พี่แกไม่สนใจ
ลากผมมาถึงบริเวณเก้าอี้ที่จัดให้นักร้องนั่งพัก ซึ่งตอนนั้นไม่มีใครเลย

“นั่ง” เขาสั่ง

ผมมองเขาถอดเสื้อสีขาวที่มีรอยเปื้อนเป็นทางยาวโยนมาพาดไหล่
ผม ก่อนจะสวมเสื้อสีดำของผมลงไปแทนอย่างว่องไว

ส่วนสูงของพวกเราใกล้เคียงกันและตอนนั้นหุ่นผมก็ยังไม่หนา
เสื้อตัวนั้นเมื่อไปอยู่บนตัวพี่ไปถึงจะหลวมไปบ้างแต่ก็ไม่น่าเกลียด

“นั่งรอตรงนี้ เดี่ยวจะให้ทีมงานหาเสื้อมาให้” เขากำชับก่อนวิ่งไปที่
บันไดเพื่อขึ้นเวที

เมื่อกำกำลังรีบผมเลยไม่รู้สึกอะไรแต่ตอนนี้อยู่คนเดียว หมายถึง
นั่งเปลือยท่อนบนในที่สาธารณะนะ ผมเริ่มอายสายตาคนอื่นแล้วสิ ลองเอา
เสื้อของพี่นักร้องมาสวมแต่ช่วงต้นแขนมันแน่นมากจนอึดอัด เลยถอดออก

ถ้าเอามาคลุมแค่ศีรษะ เราก็คงไม่เห็นหน้าคนอื่นและคนอื่นก็ไม่ว่า
เราเป็นใคร

ดีไหมนะ?

โชคดีที่พี่เป่าขึ้นร้องสองเพลงก็ลงมา

“ทำอะไรอยู่” พี่เขามองผมที่เอาเสื้อของแกมาพาดกับตัว ลักษณะ
คล้ายเวลาลองเสื้อ

“เดี๋ยวคนอื่นเห็นหัวนม”

คนที่ทำหน้าที่เฉลยตลอดทุกครั้งที่เจอถึงกับหลุดหัวเราะ ตาที่เล็กเลยหยี
เกือบเป็นเส้นตรง

“ที่ตอนถอดเสื้อก่อนหน้านี้ไม่เห็นรู้สึกอะไร ข้างนอกนั้นคนเยอะ

กว่านี้อีก” สมัยนั้นยังไม่มีโทรศัพท์ที่สามารถถ่ายรูปได้สะดวกอะไรแบบ
ปัจจุบัน ลองจินตนาการว่าถ้าผมถอดเสื้อต่อหน้าผู้ชมตอนนี้ดี อีกไม่กี่นาที
รูปเต็มโซเซียล แอสแท็กกระจาย ลงข่าวบันเทิงฟุ้งนี้แน่ ยิ่งถอดต่อหน้า
พี่เป่าด้วยแล้ว อ้ออ้อ...

“ก็ตอนนั้นเรื่องหาชุดสำคัญกว่า” ผมตอบเสียงเบา

พี่เป่าขำพวงสายหน้าเบาๆ

“น้องเป่าคะ” ทีมงานหญิงก่อนหน้าเดินเข้ามาพร้อมเสื้อในห่อ
พลาสติกใส

“ขอบคุณครับ” พี่เป่ารับเสื้อมาแกะ ถอดเสื้อของผมส่งคืนให้ก่อน
สวมเสื้อตัวใหม่ “ขอบใจมาก” คำพูดหลังนี้บอกผม

“ไม่เป็นไร ก็ผมผิดเอง” ผมวางเสื้อเป็นไว้ที่ตักขณะที่สวมเสื้อบ้าง

“ยังไงก็ขอบใจ” พี่เป่ายื่นมือมาจะหยิบเสื้อตัวเองแต่ผมหยิบขึ้นมาก่อน
“เดี๋ยวผมเอาไปซักให้”

“ไม่ต้องหรอก”

“เอาเถอะ ถ้าไม่ทำแบบนี้ผมก็ไม่มีข้ออ้างมาเจอพี่อีกนะสิ”

พี่เป่าจ้องหน้าผม

“เพราะผมอยากให้พี่ช่วยเซ็นที่ซีดีให้หน่อย”

พี่แกทำหน้าเหมือนโล่งอก ก่อนหน้านั้นพี่คิดว่าอะไรครับ

“ถ้ารู้ก่อนนะว่าพี่จะมาร้องด้วยจะได้เตรียมมาเผื่อ” ผมบ่นไปเรื่อย

“มาคอนเสิร์ตโดยไม่รู้ว่่านักร้องคนไหนมาบ้างนี่นะ”

ผมทำหน้าเหมือนจะถามว่าแล้วผิดยังไง

พี่เป่ายกไหล่หนึ่งครั้ง “ไม่ต้องลำบากขนาดนั้นก็ได้ เดี่ยวฉันหาแผ่น
แล้วเซ็นให้เลย”

“ไม่เอาหรอก ถ้าไม่ได้เซ็นที่แผ่นที่ลงทุนและกระปุกหมู้อตัวเอง
มันไม่ภูมิใจ”

“...ตามใจ แล้วนายจะเอาแผ่นมาให้เซ็นที่ไหน” พี่เป่าถาม “มี
โทรศัพท์ไหม”

ผมส่ายหน้า บางคนอาจงงแต่ผมรู้ว่ามีหลายคน (ที่วัยใกล้ผม) เข้าใจ สิบกว่าปีก่อนโทรศัพท์มือถือเป็นสิ่งทีราคาสูงครับ แล้วก็ไม่ได้ใช้กันแพร่หลายอย่างปัจจุบัน (รู้หรือไม่ สุดท้ายมือถือเวลานั้นคือในเกีย น่อวว ความรู้รอบตัวก็มา)

ย้อนกลับมาที่พีเปา เขาล้วงกระเป๋าเงินออกมาแล้วหยิบนามบัตรส่งให้

“ที่อยู่ในบัตรกับข้างนี้อันไหนไปสะดวกกว่า” คนอายุมากกว่าถามผมอ่านดู ในบัตรเขียนว่า *Miracle Music Academy* ข้างล่างชื่อมีเบอร์โทรศัพท์และที่ตั้ง

ผมชูบัตร “นี่ใกล้กว่า”

“เอาเสื่อมาให้ตามที่อยู่โน้นได้ไหม”

ผมพยักหน้า

“แต่เสื่อสีขาวน่าจะซักยากอยู่ ถ้าทำอะไรไม่ได้ก็ทิ้งไป”

“ระดับนี้ทำได้อยู่แล้ว” ผมพูดด้วยเสียงมั่นใจ

พีเปาหรีตา ไม่เชื่อเท่าไร

“นายชื่ออะไร”

“โจ”

“โจ” พีเปาทวน “ฉันชื่อเปา”

“ผมรู้แล้ว”

“ฉันเพิ่งนึกออกตอนร้องเพลงอยู่บนเวที นายคือเด็กที่ร้านเหล้าใช่ไหม”

“ไม่คิดว่าจะจำได้นะเนี่ย” ผมหัวเราะ

“ก็นะ” พีเปายักไหล่ “ขออะไรอย่างได้ไหม”

ผมรอฟัง

“ครั้งหน้าช่วยเจอกันในสถานการ์ณปกติแบบคนทั่วไปเถอะ”

ครั้งแรกโดนต่อยจนอ้วก

ครั้งสองเขาได้เกรดตามด้วยการถอดเสื้อกลางงาน

ครั้งสามก็ต้องรอดูกันต่อไป

เมื่อได้เสื้อคืน (แถมเสื้อเบ๊นอีกตัว) ผมก็ย้อนกลับไปหาดิฉันถามว่า
ผมนั่งรถไฟไปซื้อน้ำที่สุโขทัยหรือไง
“กูไปให้น้องร้องยืมเสื้อขึ้นเวทีมา”
ไม่ใช่ประสบการณ์ที่จะได้มาง่ายๆ นะครับ

(CHAPTER 3

ว่าดวงเรื่องโรงเรียนสอนดนตรี

ชีวิตนี้มีแต่วาย @YYGirl 8 h

#ชาววายเอย์โปรดทราบ #ใจเปา

คือแบบว่า... นักร้องเนียเขาไปเรียนดนตรีก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนอะ
แต่เนี่ย! พี่โจคะ... จะเรียนทั้งที่เลือกเรียนโรงเรียนที่พี่เปาเป็นเจ้าของซะด้วย
อะไรจะบังเอิญขนาดนี้

ได้ข้อความมีรูปภาพประกอบ สีในรูปดูชัดไม่เนียนเหมือนสมัยนี้
แต่ก็พอบอกได้ว่าเป็นภาพผมในวัยมัธยม สวมเสื้อยืดกางเกงยีนนั่งขัดสมาธิ
เล่นกีตาร์ในห้องที่เต็มไปด้วยเครื่องดนตรี

เออละ

มาพูดความจริงกันทีละประเด็นนะ

นักร้องไปเรียนดนตรีนี้ไม่แปลกจ๊ะ ใครๆ ก็ไปเรียนได้

ส่วนเรื่องเลือกโรงเรียนที่พี่เปาเป็นเจ้าของ อย่างแรกพี่เปาไม่ใช่
เจ้าของนะครับ พ่อแม่ของพี่เปาต่างหาก

และสุดท้าย การที่ผมเลือกเรียนที่นี่ก็ไม่ได้พึ่งความบังเอิญหรือ

พรหมลิขิตอะไรทั้งสิ้น

พวกคุณคงทราบแล้ว เพราะผมบอกไปตอนที่แล้วว่าผมทำเล็ที่เปาและเลยเอาไปซั๊กให้ สถานที่นั่นก็คือโรงเรียนสอนดนตรีนั่นแหละ ผมขึ้นรถเมล์คันที่นั่งประจำเพื่อไปโรงเรียนสอนพิเศษแต่วันนั้นเลิกลงก่อน เพราะไม่เคยไปแถวนั้นเลยใช้เวลามองหาโรงเรียนสอนดนตรีนานเป็นพิเศษ

สุดท้ายตัดใจถามคนแถวนั้นแทน

ผมเดินเข้าไปในร้านกาแฟโบราณ อาแปะร่างท้วม ผมบนศีรษะขาวเกือบหมด สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงสีด้ายืนอยู่หลังหม้อต้มน้ำร้อน ภาพนี้เหมือนหลุดจากละครย้อนยุค

“ขอโทษครับ” ผมทักอย่างสุภาพ

อาแปะเงยหน้าจากหม้อถามผมว่ามีอะไร

“ผมจะถามทางหน่อยนะครับ” ผมบอกว่ากำลังมองหาโรงเรียนสอนดนตรีชื่อ Miracle Music Academy

“จะสมัครเรียนหรือ” อาแปะไม่ตอบแต่ถามกลับ

“อ่า เปล่าครับ”

“แล้วจะไปที่โรงเรียนทำไม”

ผมนึกในใจว่าจะอยากรู้ไปทำไมวะ

“ธุระอะไร” แต่ความจริงตอบแบบนี้

“ธุระอะไร” อาแปะถามหน้าตาย

“ไม่บอกได้ไหมละ” ผมเปลอกวนประสาท

“ไม่อยากรู้หรือว่าโรงเรียนอยู่ที่ไหน” อาแปะย่นเสียงเรียบ เริ่มน่ากลัวละ จะตอบหรือไปถามคนอื่นดีนะ

ผมเหลือบมองรอบร้าน ไม่มีใครเลยนอกจากไอ้ต่างหนังกตัวที่นอนตรงประตูร้าน

“ผมมีธุระกับพี่เปา”

“ใครนะ” ไม่รู้ว่าไม่ได้ยินหรือคิดว่าได้ยินผิดเลยถามอีก

“พี่เปา เปา จิรายุ นักร้องที่หน้าหนึ่งๆ เหมือนโดนโลกทำร้าย ตาตีๆ แต่เสียงดี ร้องเพลงเก่งมาก”

“เราเป็นแฟนคลับเปาว์วั้น”

“แฟนคลับอันดับหนึ่งเลยแหละ”

“อันดับหนึ่งนี่คือตัวเอง”

“โอ๊ย แทงใจคำจึกๆ” ผมเอามือกุมอกด้านซ้าย

“ทำไมถึงชอบเปา”

“ก็บอกแล้วว่าพี่เขาเสียงดีที่เขาเก่งอาแปะลองคิดดูสิอายุแค่ยี่สิบสอง แต่แต่งเพลงเอง แล้วเพลงยังโดนใจจนติดชาร์ตคลื่นวิทยุตั้งหลายคลื่น” ผมเล่าอย่างภูมิใจราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง “เห็นอย่างนี้ผมเจอพี่เปาตั้งสองรอบนะ รอบแรกก่อนที่เขาจะกลายเป็นนักร้องดังด้วยนะ ไม่นึกเลยว่าจะได้เจออีก”

“อ่า” อาแปะพยักหน้าว่ายังฟังอยู่ “แล้วรู้หรือเปล่าว่าเปามันเริ่มแต่งเพลงตั้งแต่อายุสิบสี่ แล้วพอสิบเจ็ดก็ได้แต่งเพลงให้นักร้องคนอื่น เคยทำหน้าที่เป็นโปรดิวเซอร์ด้วย”

“จริงหรือแปะ” ผมตาเป็นประกาย ทำไมไอดอลผมเก่งจังวะ

“ใช่” อาแปะยกตัวอย่างเพลงที่พี่เปาแต่งให้คนอื่นร้อง อ้อฮ้อ มีแต่เพลงที่รู้จัก ไม่เคยรู้เลยว่าเป็นฝีมือคนคนเดียวกัน

ว่าแต่อาแปะดูรู้เรื่องพี่เปาเยอะจัง หรือว่า...

“นี่แปะ...” ผมตาโต จ้องหน้าอีกฝ่าย “แปะเป็นแฟนคลับพี่เปาเหมือนผมใช่เปล่า”

คนที่ถูกเรียกว่าเป็นแฟนคลับนี่ครู่หนึ่ง “อ่า ก็...คงใช่แหละ”

ผมหัวเราะเมื่อเห็นปฏิกิริยา ผมแกล้งเฉยๆ ความจริงผมคิดว่าพี่เปาบ้านอยู่แถวนี้ อาแปะก็อาจเป็นคนเก่าคนแก่แถวนี้เคยเห็นแต่เล็กแต่น้อยล่ะมั้ง

ผมตั้งใจจะถามเพื่อยืนยันสิ่งที่คิดแต่อาแปะชิงถามก่อน “แล้วเราชอบเพลงไหนของเปาที่สุด”

“จริงๆ ชอบเกือบทุกเพลง แต่ถ้ายกให้ที่สุดก็ต้องนี่เลย อยากให้ฝนตก
อยากให้เห็นฝนตก สะดุดใจปวดนี้ให้หมดใจ” ผมร้องให้ฟังเลยแสดงความ
ความเป็นแฟนคลับอย่างจริงจัง

“เสียงนายเพราะดีนะ”

“ขอบคุณครับ” ผมบอกแบบงุนงง

“แต่น่าจะไม่เคยเรียนร้องเพลงใช่ไหม น่าจะลองดูนะ” จู่ๆ วนมา
เรื่องนี้ได้ยังไงเนี่ย

“แล้ว...เรื่องโรงเรียนที่ผมหาอยู่?” พูดถึงเรื่องดนตรีเลยนึกได้ว่าวันนี้
ผมมาที่นี่เพราะอะไร ผมต้องตั้งเรื่องสำคัญกลับมา

“เดี๋ยวบอกทางให้แต่ฝากอะไรสักอย่างได้ไหม”

ผมถามว่าอะไรหรอ

“ช่วยเอาน้ำไปส่งให้คนที่ตึกนั้นด้วย”

ผมอึ้ง คนเราเขามีการใช้ให้คนที่ไม่รู้จักผ่านมาถามทางไปส่งน้ำ
แบบนี้ด้วยหรอ

ขณะที่ผมตกใจจนหาคำพูดไม่ถูก อาแปะก็ตักน้ำร้อนใส่แก้วชงกาแฟ
แบบคล่องแคล่ว ตอนแรกผมเข้าใจว่าเป็นกาแฟโบราณแต่แล้วอาแปะก็
เทน้ำแดงเฮลซ์บับบลอยใส่ลงไปแก้วนั้น ผมนี่ผลอ้าปากค้าง

“อันนี้เมนูประจำร้านหรอครับ”

“เมนูประจำคนหนึ่งโรงเรียนที่เราจะไปนั่นแหละ” อาแปะตักนมข้น
หวานใส่อีกอย่างก่อนใช้ช้อนคนให้มันผสมเข้ากัน ยกเทใส่แก้วน้ำแข็งกลายเป็น
กาแฟนมชมพูเย็น

“กินแปลกดีเนอะ” ผมหลุดวิจารณ์ “อยากเห็นหน้าคนที่กินแบบนี้
แล้วสิ”

“เอาไปส่งให้ถึงมือสิได้เจอแน่” อาแปะยิ้ม “เดินถัดไปสองช่วงตึก
จะเจอป้ายเขียนว่ารับสอนดนตรี ประตูป็นกระจกเลื่อน ชอบใจมากนะ”

เล่นบิตท้ายประโยคมัดมือชกสุดๆ

ผมเกือบถอนหายใจ เอวจะเห็นแก่ที่บอกทางให้แล้วยังเป็นแฟนคลับ

พี่เปา ช่วยสักนิดละกัน

“บายครับ อาแปะ” ผมโบกมือ รีบเดินออกจากร้านไปตามทางที่บอกไม่นานก็เจอ

เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็เจอเคาน์เตอร์สำหรับติดต่อ มีพี่ผู้หญิงนั่งอยู่สองคน ผมถามหาพี่เปา

“คุณเปาไม่ได้เข้ามาวันนี้คะ” เธอบอก “ได้นัดไว้ไหมคะ”

ผมไม่มั่นใจว่าควรตอบยังไง ผมเคยบอกพี่แกว่าจะเอาเสื้อมาคืนก็จริงแต่ไม่ได้บอกวันแน่ชัด

“เอ่อ...”

ครี๊ด!

ประตูกระจกด้านหลังผมพลันเปิดออก หันไปก็เจอคนที่กำลังตามหาพี่เปาสวมเสื้อยืดสีดำกับกางเกงยีนสีน้ำเงินผมสิด่าชี้ฟูย่งเหิง เจ้าตัวบอกผมทีหลังว่าเป็นเพราะรีบซีมอเตอร์ไซค์มาจากบ้าน

“อ้าว? กำลังจะโทร.หาเลย” พี่ผู้หญิงอุทาน

“ป้าโทร.มาแล้ว บอกว่ามีคนมาหา” พี่เปาตอบพลางยกมือสางผมให้มันเข้าที่

ผมกำลังสงสัยว่าแล้วพอพี่เปารู้ได้ยังไง แต่ก็ลืมคำถามนี้เมื่อพี่เรียกชื่อผม

“ใจ”

“พี่จำชื่อผมได้ด้วยหรอ” ผมเอามือปิดปาก ไม่อยากจะเชื่อ

“ก็ถ้านายชื่อใจแล้วฉันเรียกถูกก็แปลว่าจำได้นะ”

“ฟังดูทวนจังแต่เมื่อไต่ดอเป็นคนพูดก็จะมองข้ามๆ ไปละกัน” ผมบอกหน้าตาย ทำให้คนหน้านั่งหลุดขา

“เวลาที่หัวเราะก็น่ารักดีนะ น่าจะหัวเราะบ่อยๆ” ผมชมตามที่คิด

คนถูกชมกะพริบตาปริบๆ “ชมผู้ชายโตแล้วที่น่ารักนี่มันแปลกๆ นะ บอกว่าหล่อดีกว่า”

“แต่อย่างพี่ผมว่าน่ารักนะ” ผมชอบที่ตาตี่นั้นเวลายิ้มแล้วตา

จะหายไปเลย หน้าก็ยับ อาจดูตลกแต่มันแสดงถึงความสุขที่ไม่ได้แก่งทำ
“อย่างผมสิเรียกหล่อ”

พี่เปาหรีตา

“ถ้าพี่จะจ้องแบบนี้ ต่ำผมเลยดีกว่าครับ”

พี่เปาไม่พูดอะไรเพียงเหลือบมองของในมือผม

“อ้อ! อันนี้เอาแปะร้านขายน้ำฝากมาให้คนที่นี้ครับ” ผมยกแก้วน้ำ
ในมือขึ้นระดับเดียวกับใบหน้าให้อีกคนเห็น

“เอาแปะร้านขายน้ำ?”

“ใช่ครับ”

“อ้อ เข้าใจแล้ว” พี่เปาพิมพ์

“อะไรนะครับ พี่พูดกับผมหรือเปล่า”

พี่เปาส่ายหน้า เปลี่ยนเรื่องคุย “เขาบอกใหม่ว่าฝากให้ใครจะได้
ช่วยหา”

ผมส่ายหน้า “เขาบอกแค่ว่ามีเมนูแปลกๆ แบบนี้มีคนกินคนเดียว
แหละ”

“เมนูแปลก?”

“ใช่ครับ กาแฟดำใส่นมเย็น ไม่คิดว่าจะมีใครกินเมนูแบบนี้ แปลก
นะอะพี่”

“อืม” พี่เปาขานรับในลำคอ “แต่ฉันชอบนะ”

“หืม?” ผมชะงัก มัวแต่ตกใจไม่รู้เลยว่าอีกคนเขาเอื้อมมือมารับ
แก้วเครื่องดื่มไป แล้วยังดูให้ดูต่อหน้าแสดงความเป็นเจ้าของเมนูแปลก
อันนี้

“ขอบใจที่เอามาให้ล่ะ” พี่แกพูดเสียงเรียบพร้อมทำหน้าเฉย
แบบทุกที เลยบอกยากกว่าประชดหรือพูดจริง

“แต่ความจริงมันก็น่าจะเข้าอยู่นะครับ หวานกับขม เข้ากัน
แบบตัดกันล่ะ” พูดเองกึ่งเอง

“ใจเย็นครับน้องใจ พี่ปายังไม่ได้ทำอะไร” พี่เปาบอกหน้านิ่ง ผมไม่รู้ว่

การปล่อยไก่ตัวเบ้อเริ่ม หรือสรรพนามที่เรียกผมกับตัวพี่แก หรือเป็นเพราะ รอยยิ้ม อันไหนกันที่ทำให้เขินจนต้องยกมือสองข้างขึ้นมาปิดหน้าไว้

“แล้วก็ฉันเข้าใจที่นายจะบอกนะ รสชาติมันตัดกันนั้นแหละฉันเลย ชอบ”

“เออ ใ่ววันหลังผมจะลองบ้างดีกว่า”

“ครับ ลองดูนะ”

ผมจะเขินอีกแล้วเนี่ย ใจดอดผมพูดจាន่ารักจังว๊วย!

“วันนี้ขายไม่ได้มาแค่จะเอาน้ำมาให้ฉันใช้ใหม่”

“แปลว่าครับ” ผมรีบถอดกระเป่าเป้เพื่อหยิบถุงพลาสติกบรรจุเสื้อสีขาว ออกมา “ผมพยายามซักแล้วแต่มันไม่ออกเลยซื้อตัวใหม่ที่คล้ายกันมาให้”

“ถ้าซักไม่ออกก็ทิ้งไปก็ได้ เทาไหม่เดียวฉันเอาเงินให้”

ผมปฏิเสธ ผมเป็นคนทำอะไรเองก็ต้องซดใช้

“นายยังเป็นนักเรียนอยู่ ถ้าทำงานหาเงินได้แล้วจะซื้อคืนก็ไม่เป็นไร หรอก” พี่เป่าไม่ยอมเช่นกัน

“ไม่ต้องคืนเงินหรอกครับ แค่พี่เซ็นลายเซ็นให้ผมก็พอแล้ว”

“ลายเซ็นแค่ขอกก็เซ็นให้อยู่แล้ว”

“ไม่ๆ ผมทำเสื้อพี่เลอะก็ต้องซื้อคืนให้” ผมยืนยันคำเดิม “รับไว้ เถอะครับ”

พี่เป่านิ่งครู่หนึ่ง “...ก็ได้ ขอใบใจมาก”

“ครับ” ผมยิ้มกว้าง

“แล้วเรื่องที่จะให้เซ็นให้ล่ะ”

ผมหยิบซีดีเพลงที่อดออมค่าขนมซื้อมา ออกจากกระเป่าเป้ส่งให้ คนตรงหน้า

พี่เป่ารับไว้แล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์ถามพี่ผู้หญิงว่ามีปากกาหมึกที่จะ เขียนบนกรอบอัลบั้มเพลงได้ไหม พี่ผู้หญิงมองหาแต่ไม่มี

“ถ้าปากกาเขียนไวท์บอร์ดในห้องดนตรีมีอยู่นะ” เธอเสนอ ชี้ไป ด้านหลัง

“ขอบคุณครับ” พี่เป่าบอก เขาเรียกผมให้เดินตามมา แต่ไม่ได้ไป
ห้องเรียนด้านหลังนะ

ห้องที่พี่แกพาผมมาอยู่ชั้นสาม ในห้องนี้มีเครื่องดนตรีหลายอย่าง ทุก
ชิ้นวางเป็นระเบียบเรียบร้อย ที่มุมห้องมีโซฟาตัวยาวดูหนานุ่ม

“นี่ก็เป็นห้องเรียนเหรอครับ” พอเดาได้ว่าไม่ใช่ เพราะห้องนี้ดูไม่เหมือน
ห้องเรียนด้านหลังที่ผมเดินผ่าน แต่ก็อยากรู้อยู่ดีเลยเปิดคำถามแบบนี้

“เปล่า” พี่เป่าตอบโดยไม่มองหน้าผม เหมือนเขาจะหาบางอย่างอยู่
จึงก้มๆ เงยๆ แลดูโซฟา “นี่ห้องฉัน”

“โอ้โฮ โอ้ใจ มึงนี่ทำบุญด้วยอะไรเนี่ย ได้เข้าห้องนักร้องคนดังด้วย”

“ไม่ได้ดังขนาดนั้นน่า” อีกฝ่ายก็เหมือนเดิมคือพูดเสียงนิ่ง แสดงว่า
เขารู้สึกแบบนั้นจริงๆ ไม่ใช่เพียงแสร้งถ่อมตัว “ฉันเจอแล้ว”

“เจออะไรครับ” ผมเลิกคิ้ว ชะเง้อคอดู

“ปากกาไว้เขียนซีดีไง” พี่เป่าชูปากกาในมือ

“นึกว่าจะใช้ปากกาไวท์บอร์ด”

“ฉันไม่ชอบปากกาฉัน หัวมันใหญ่ไปเขียนไม่ถนัด” เขาอธิบายพลาง
แกะฝาปากกาเตรียมเขียน

“หืม พี่ก็เรื่องมากเหมือนกันนะเนี่ย” ผมพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะรู้ว่า
ว่าหลุดพูดอะไรออกไป

เราสองคนจ้องหน้ากัน

“ผมไม่ได้ตั้งใจนะ ขอโทษครับ” ผมหัวเราะแห้งๆ

“ไม่เป็นไร” พี่เป่าว่า “ให้ฉันเซ็นแค่ลายเซ็นหรือให้เขียนอะไรด้วยไหม”

“ถ้าไม่รบกวนเกินไป พี่ช่วยเซ็นว่า ‘ให้ใจแฟนคลับรูปหล่อ’ ผมจะไป
อวดเพื่อน”

“ใจ ฉันไม่ชอบโกหก”

“พี่พูดแบบนี้เอาปากกาแทงตามผมเลยดีกว่า”

“ถ้าแทงไปตาบอด จากที่ไม่หล่ออยู่แล้วจะกลายเป็นทนมองไม่ได้
เลยนะ”

“ขอโทษนะพี่”

“อะไร”

“กวนตีนครับ”

พี่เป่าอึ่งเล็กน้อย “ใจ”

“ครับ?”

“ปากกาในมือฉันกระตุกมากเลย มันอาจจะพุ่งเข้าตานายจริงๆ ก็ได้”

ผมชอบที่พี่เขามีการเตือนก่อนด้วย ตลกจัง

“ขอบคุณครับ” ผมรับซีดีที่เซ็นเรียบร้อยมาถือ “งั้นผมไม่รบกวนแล้ว

ขอกลับก่อนนะครับ”

“แล้วกลับยังงัย”

“ผมคงนั่งรถเมล์กลับ”

“เดี๋ยวฉันไปส่ง”

“เฮ้ย! พี่มีงานหรือเปล่า ไม่เป็นไรพี่ เดี่ยวผมกลับเองดีกว่า”

“วันนี้ว่าง เดี่ยวไปส่ง”

“จะดีหรือ” ผมเกรงใจ

“ได้ มาเถอะ” พี่เป่าตัดบทด้วยการเดินนำออกจากห้อง ผมเดินตามอย่างว่าง่าย ระหว่างเดินลงบันไดเขาหันกลับมาเพื่อบอกบางอย่าง “ฉันขอแวะร้านกาแฟเอาของแป็บนะ”

ผมโอเค

พี่เป่าจอดรถมอเตอร์ไซด์ที่หน้าร้านลงไปพักทายอาแปะ สาบานว่าเวลานั้นผมไม่สะกิดใจเลยสักนิดว่าทำไมพี่เขาดูสนิทกับเจ้าของร้าน จนกระทั่งพี่แกเรียกอาแปะว่า

“ป้า”

ใช่แล้วครับ วันนั้นผมปล่อยให้ไปหลายตัวมาก ตัวใหญ่เท่าไก่วงชะด้วย เล่นแสดงความเป็นแฟนบอยลูกชายกับพ่อเขาซะงั้น เรื่องที่เกิดขึ้น

ยังโดนล้อมาถึงปัจจุบัน โอ๊ย อายจัง ขอข้ามเรื่องนี้ไปละกันมาพูดเรื่องที่
อาแปะชายกาแพโบราณกลับกลายเป็นพ่อของพีเปา อดอดของผม แล้วยัง
เป็นครูสอนดนตรี สอนร้องเพลง และเป็นเจ้าของ Miracle Music Academy
อีกด้วย ทีนี้เขาได้ยินผมร้องเพลงแล้วชอบเสียงของผมก็เลยแนะนำให้มา
เรียนด้วยกัน ยินดีสอนฟรีด้วย วินาทีที่โดนชวนผมดีใจมากเกือบหลุดกรี๊ด

“ลองถามพ่อแม่ดู ถ้านายได้มาเรียนก็ดีนะ” พีเปากล่าวไว้ก่อนจะ
แยกย้ายกันที่หน้าบ้านของผม

ในเมื่อพี่บอกแบบนี้ผมก็ทุ่มสุดตัวในการขอพ่อกับแม่ ซึ่งคำตอบว่า
ได้เรียนหรือไม่พวกคุณคงจะรู้แล้วตั้งแต่ต้นเรื่อง

เอาเป็นว่าผมเฉลยหมดแล้วนะ ว่าเรื่องเรียนร้องเพลงนี้เป็นเรื่องจริง
ไม่แปลกและผมก็ไม่ได้ตั้งใจเลือกที่โรงเรียนนี้เพราะเป็นของพีเปา แต่เป็น
เพราะเจ้าของโรงเรียนเขาชวนต่างหาก (จริงๆ ก็เพราะลูกชายเจ้าของชวน
ด้วยนั่นแหละ แต่อย่าพูดไปนะ เชน)

ไว้ตอนต่อไปผมจะมาเล่าถึงประสบการณ์ตอนที่เรียนให้ฟังนะครับ
แต่ก่อนจากกันขอปรับความเข้าใจให้ตรงกันก่อน เมื่อครั้งหน้าผมเรียกแบบนี้
พวกคุณจะได้ไม่สับสนว่าใช้คนเดียวกันหรือเปล่า

ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปผมจะขอเรียก ‘อาแปะชายกาแพโบราณ’ แบบที่
ผมเรียกในปัจจุบันนะครับ

ผมเรียกว่า *อาป๊า* (ของพีเปา)

(CHAPTER 4

ว่าดวงเรื่องสิเมฆฟ้าหริ่งเรีงห

เมื่อใจขิป เรือก็บินได้ @lamCaptain 8 h

#ชาววายเอย์โปรดทราบ #ใจเป่า

พี่ใจเรียนที่โรงเรียนของพี่เป่าแบบนี้ก็ต้องได้เจอกันบ่อยๆ เลยน่ะสิ

อรุณมมมมมม

พูดตามตรงนะ

เจอกบ่อย

แต่...ไม่มีโมเมนต์อะไรพิเศษ

ผมไม่ได้ดับฝันเพียงแต่บอกความจริง ผมได้เรียนร้องเพลงเฉพาะ
วันอาทิตย์ เพราะวันจันทร์ถึงศุกร์ต้องไปโรงเรียน วันเสาร์ก็มีเรียนพิเศษ
วิชาทั่วไป (นี่เกือบไม่ได้เรียนดนตรีแล้ว ต้องอ้อนวอนขอพ่อแม่ตั้งนาน)
ส่วนโรงเรียนนี้มันก็เป็นของพ่อแม่พี่เป่า ครูสอนประจำก็มี ตัวพี่เป่าเองก็มี
งานของเขา ดังนั้นจะแวะเข้ามาแค่เอาของหรือหาอาป้าเท่านั้น

เพราะฉะนั้นเวลาที่เราเจอกันจึงมักได้แค่ทักทายสวัสดี เป็นไงบ้าง
เรียนรู้เรื่องใหม่ เรียนสนุกไหม ถามตอบจบ แยก

มีไม่กี่ครั้งหรือที่นอกเหนือจากทักทายด้วยคำถามทั่วไป

ขอยกตัวอย่างเท่าที่นึกออกตอนนี้นะครับ ครั้งหนึ่งผมเรียนเสร็จแล้ว ขณะที่กำลังรอรถเพื่อกลับบ้านพี่เปาก็เข้ามาที่โรงเรียน เขาบอกว่าเข้ามาหา ซีตสรุปให้หลานรหัส

“ค้นหาที่บ้านไม่เจอเลยคิดว่าน่าจะอยู่ที่นี้” พี่เปาเล่า

“ให้ผมช่วยหาไหม”

พี่เปาเลิกคิ้ว “ไม่เป็นไร นายกลับบ้านไปพักผ่อนทำการบ้านเถอะ ขอบใจมาก”

“เฮ้ย! ผมทำการบ้านเสร็จหมดแล้ว กลับไปก็นอนเล่น ช่วยพี่หาของดีกว่าจะได้มีอะไรทำ” ผมอยากช่วยจริงๆ

อีกฝ่ายครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนจะพยักหน้าให้เดินตามเขาขึ้นไป

ห้องของพี่เปายังคงเป็นระเบียบเหมือนครั้งสุดท้ายที่ผมได้ขึ้นมา

“ฉันไม่มั่นใจว่าอยู่ตรงไหน นายลองหาตรงกล่องที่วางอยู่มุมห้องให้หน่อย” พี่เปาชี้ไปที่กล่องลังวางซ้อนชิดมุมห้อง “ซีตสรุปฉันใส่ลิ้นกระดุกงูไว้นะ หน้าปกก็เขียนว่าสรุปวิชา”

“ผมถามอะไรได้ไหม” ผมถามขณะที่เริ่มค้นกล่องลังบนสุด

“ถามได้แต่ตอบไหมอีกเรื่อง” พี่เปาตอบจากอีกมุมของห้อง

“พี่เรียนอะไรหรือครับ”

“จบคณะดนตรี เอกดนตรีแจ๊ส”

ผมทำเสียง ‘ว้าว’ ขึ้นชมตามด้วยการถามเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน

พี่เปาเล่าเรื่องวิชาที่เรียนให้ผมฟัง

“ฟังดูน่าสนุกจัง”

“ก็สนุกนะ แต่มันเป็นธรรมชาติแหละ มีช่วงที่สนุกก็ต้องมีช่วงที่ไม่สนุก อย่างช่วงใกล้สอบนี่ ช่วงต้องเตรียมการแสดง มีครั้งหนึ่งอีกอาทิตย์เดียว จะต้องแสดงปรากฏว่าเพื่อนดันตกบันไดแขนหัก”

“โห ยุ่งเลยสิ”

“วุ่นเลยละ” พี่เปาเล่า “แต่พอมันผ่านไปได้ด้วยดีก็แฮปปี้สุดๆ” ได้

เห็นน้ำใจของเพื่อนด้วย”

ผมขอให้พี่เป่าเล่าเรื่องประสบการณ์ตอนอยู่ในมหาวิทยาลัยอีก

“ฟังแล้วผมอยากเข้าเรียนคณะพี่เลย”

พี่เป่าหัวเราะเบาๆ “มาสิ มาเป็นรุ่นน้องฉัน”

“รุ่นน้องหรือรุ่นเหลน” แซวด้วยความปากไว

“รุ่นไกลกว่าเหลนอีกมั้ง” พี่เป่าตอบโต้มุก “พอใจหรือยัง”

“ครับ” ผมหัวเราะชอบใจแต่เสียงหัวเราะค่อยๆ เบาลง ผมคงเงียบ

นานคนอายุมากกว่าจึงหันมาดู เขาถามว่าผมเป็นอะไรหรือเปล่า

“หน้านายเครียดมาก” พี่เป่าถามด้วยน้ำเสียงกังวลก็น่าอยู่เพราะปกติ

ผมจะรำเริงเฮฮา

“เปล่าครับ” ผมไม่ยอมยกพุดถึง โชคดีที่เจอซีตสรุปที่กำลังหาอยู่
เลยใช้มันเบี่ยงประเด็น “อันนี้ซีใหม่ครับ”

พี่เป่าเดินจากอีกฟากของห้องมาดู เขาบอกว่าใช่

“ผมเจอแบบนี้ให้รางวัลผมด้วยนะครับ” ผมลองขอลเล่นๆ

“เอาสิ” พี่เป่าเดินให้จริง “อยากกินอะไร”

“เฮ้ย เลี้ยงจริงดิ”

“จริง” พี่เป่ายืนยัน “อยากกินน้ำหรือกินขนมอะไร”

“เอาน้ำร้านอาป้าก็ได้” ตอนนั้นอาป้าของพี่เป่าเป็นคนสอนกีตาร์
ให้ผมอีกทั้งยังเห็นว่าผมเป็นเพื่อนของลูกชายก็เลยสนิทจนให้เรียกแบบนี้ได้

“เอาอะไร”

“อะไรก็ได้ครับ เหมือนพี่เป่าก็ได้”

“เหมือนฉันก็ได้เหวอ” พี่เป่าทวนเสียงเรียบ “โอเค”

ต่อมากผมก็นึกออกว่าเมนูประจำของพี่เป่าคืออะไร แต่มันคงสายไป
เพราะพี่แกออกไปตั้งนานแล้ว

โมเมนต์ต่อมาที่จะพุดถึงค่อนข้างน่าอาย แต่ในเมื่อกล้าเล่าเรื่องที่
ถอดเสื้อกกลางงานคอนเสิร์ตก็จะหน้าด้านเล่าเรื่องนี้ด้วย

อย่างที่บอกตอนต้นว่าผมยังเป็นนักเรียนมัธยม แน่แน่นอนว่าโรงเรียนต้องให้การบ้านหรือรายงานมาทำ วันศุกร์ที่ผ่านมาครูก็เลยจัดให้พวกผมไปเลยสามวิชาคือเลข เอาโจทย์สามข้อใหญ่สิบข้อย่อยไป ชีวิตวิทยาให้สรุปย่อเรื่องเซลล์ของสิ่งมีชีวิตใส่กระดาษรายงาน แต่พวกนี้ก็ยังไม่เท่าวิชาที่เรียนแค่สองคาบต่ออาทิตย์อย่างวิชาภาษาจีน ที่สั่งให้ทำโจทย์ในหนังสือเรียนตั้งหนึ่งบท แล้วทั้งหมดนี้ก็ต้องส่งครั้งหน้าที่เจอครู

ครั้งหน้าที่ว่าเป็นวันจันทร์

เวรมาก!

ผมวางแผนจะทำให้เสร็จตอนเย็นวันเสาร์หลังเลิกเรียนพิเศษ เมื่อคืนเลยนั่งปั่นยันตีสามเคลียร์ได้สองวิชา เหลือแค่ภาษาจีนที่ทำไม่ได้ จึงตั้งใจว่าวันนี้หลังเลิกเรียนดนตรีจะไปหาเพื่อนดิวเพื่อให้ออก

ที่นี่ผมนอนดึกมากแต่ต้องตื่นแต่เช้าเตรียมตัวออกมาเรียน มันเบลอมากครับ ระหว่างนั่งรถเมล์ก็นั่งจนเลยไปป้ายหนึ่งต้องเดินกลับ ระยะเวลาไม่ใช่่น้อย เล่นเอาขาลาก พลังงานชีวิตยิ่งลด

ตอนที่อาป้าช่วยสอนกีตาร์นี้ผมจับผิดจับถูก เป็นคนเดียวที่เล่นเสียงเพี้ยนแปลกแยกจากคนอื่นในห้องแต่ก็ยังไม่ใช่จุดพีคครับ

ที่สุดของเรื่องนี้คือผมวูบไประหว่างเรียน ร่วงจากเก้าอี้ หน้าจวบพื้น ทุกคนตกใจมาก

ผมจำรายละเอียดไม่ได้ว่าอาป้าพูดอะไร ที่พอนึกออกคือเขาพาผมขึ้นไปชั้นสาม บอกให้ผมนอนที่โซฟาเดียวจะให้คนมาดูแล เนื่องจากอาป้าทิ้งนักเรียนคนอื่นไม่ได้

หลังอาป้าออกไปผมก็หลับไปเลยครับ เหมือนโทรทัตนิโดนดิงปลั๊กออก ภาพตัดทุกอย่าง

ตอนที่ผมลืมตา มีใครบางคนนั่งกับพื้นแล้วฟังโซฟาที่ผมนอนอยู่ “พี่เป่า?” ผมรู้สึกว่าด้านหลังคันทันๆ จึงลองเรียก

คนถูกเรียกขยับตัว หันมามอง

“ไม่ใช่พี่เป่านี่”

คนที่อยู่ในห้องกับผมนี่

“โจ” เขาเรียกทำไมเสียงเหมือนพี่เปาเลย “นายไหวไหมเนี่ย ให้พาไปโรงพยาบาลไหม”

ผมหลับตาลงแล้วเปิดตาใหม่ พยายามเพ่งมอง “อ้าว? พี่เปาเหวอครับ”

“ไอ้” พี่เปาเสียงคอนิดหน่อย ทำท่าแงแต่ น้ำเสียงเป็นห่วงชัดเจน เขายกมือมาโบกตรงหน้าผม “ตาพร่าหรืออะไร เห็นหน้าฉันชัดไหม”

ผมยกมือขี้ตาตัวเอง ไล่ความมึนงง “ครับ ชัดแล้ว เมื่อกี้ผมเพิ่งตื่นเลยมองไม่ชัดเห็นแค่แว่นตาเลยไม่นึกว่าเป็นพี่”

เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นอีกคนใส่แว่น

“ฉันจะใส่ตอนทำงานหรือตอนอ่านหนังสือ” พี่เปาอธิบายพลางขยับมือให้ผมสนใจว่ามีหนังสืออยู่บนตักเกาะ เขาคงอ่านอยู่ระหว่างที่ผมหลับ

“อ้อ” ผมทำเสียงเข้าใจในลำคอ ลืมตัวจ้องคนตรงหน้า

“หน้าฉันมีอะไรติดอยู่หรือไง” ถามพร้อมยกมือขึ้นแตะหน้าตัวเองเพื่อสำรวจ

ผมบอกเปล่า “แค่กำลังคิดว่าเวลาพี่ใส่แว่นก็ดูดีนะ”

คนถูกชมว่าดูดีตกใจจนหลุดหน้าเรียบเฉย

“เพื่อนในห้องผมคนหนึ่งตอนมันไม่ใส่แว่นมันก็น้ำตาโอเคอยู่ แต่พอใส่เท่านั้นแหละดูแก่เลย แต่พี่เปานี่ใส่ไม่ใส่ก็ยังคงดูดีเหมือนเดิม”

“อ่า...ขอบใจนะ” พี่เปาพูดเสียงค่อย หากผมตั้งใจดูอีกนิดคงเห็นว่าลำคอของพี่แกเริ่มแดงขึ้นเล็กน้อย

“นี่ผมอยู่ห้องพี่เหวอ”

เจ้าของห้องพยักหน้า “อาป้าบอกว่านายเป็นลมไปในห้องเลยพานายขึ้นมาอนบนนี้ เขาโทร.เรียกให้ฉันเอายามมาด้วย นึกว่าอีกแป๊บถ้านายยังไม่ตื่นจะโทร.เรียกรถพยาบาลแล้ว”

ผมทั้งขำทั้งอายทั้งรู้สึกผิดเมื่อระลึกได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ผมไม่เป็นอะไรครับ ขอขอบคุณแล้วก็ขอโทษอาป้าด้วย” ผมบอกพี่เปา
“ผมแค่...จ้วงแล้ววูบไป”

คนอายุมากกว่าแสดงสีหน้าเหมือนได้ยินอะไรผิด ผมจึงยืนย่นอกรอ
พร้อมบอกสาเหตุว่าเกิดจากผมนอนดึก (ที่จริงนอนเช้าเลย) พุดจบพี่เปา
ก็ถอนหายใจสั้นๆ พยักหน้ารับรู้

“ขอโทษนะครับ ทำให้เดือดร้อนกันหมดเลย”

“ไม่ต้องขอโทษ ฉันถอนหายใจเพราะโล่งอกที่นายไม่เป็นอะไร
ต่างหาก เดี่ยวฉันลงไปบอกอาป้ากับคนอื่นก่อน นายก็นอนไปก่อน”

ผมมองพี่เปาเดินออกจากห้อง ไม่นานก็กลับเข้ามา

“อาป้าขำ”

ผมหัวเราะเงินอาย “ขอโทษนะครับ”

“เขาบอกเหมือนฉันแหละว่านายไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว” เจ้าของห้อง
นั่งขัดสมาธิบนพื้นข้างโซฟา “นายนอนอีกสักคืนก็ได้เดี๋ยวตื่นแล้วฉันจะ
ไปส่งบ้าน”

“ขอบคุณครับแต่เดี๋ยวผมกลับเองดีกว่า”

“ฉันไปส่งดีกว่า กลัวนายจะผลอหลับเลยป้าย”

“พี่มีตาทิพย์หรือเปล่าเนี่ย” ผมพึมพำ

พี่เปาเลิกคิ้ว ก่อนจะเข้าใจจริงๆ “ตอนมานายนั่งเลยป้ายสินะ”

ผมบอกครับตามด้วยการหัวเราะกลบอาการอาย

“ทีหลังระวังหน่อย ถ้าโชคไม่ดีวูบตอนยืนข้างถนนหรือขึ้นบันได
มันอันตรายมาก”

ผมรับปากว่าจะระวังตัวไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้อีกด้วยความรู้สึกผิด

“ผมหลับไปนานไหมครับ”

คนถูกถามยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู “สักชั่วโมงได้มั้ง”

“แล้วพี่เปามาได้ยังไงครับ”

“ฉันจะเข้ามาที่โรงเรียนอยู่แล้ว แต่พอนายเป็นลมอาป้าเลยรีบโทร.
ให้มาเร็วขึ้น”

“ทำให้รีบเลย ขอโทษนะครับ”

“เปลี่ยนคำขอโทษเป็นครั้งหน้าดูแลตัวเองให้ดีละกัน” พี่เป่าบอก
หน้าหนึ่ง แต่จากการที่รู้จักกันมาสักพักผมรู้ว่าอีกฝ่ายเตือนเพราะเป็นห่วง

“แล้วทำไมถึงนอนดึก” คนอายุมากกว่าเปลี่ยนเรื่อง

“อ้อ ผมทำการบ้านครับ” ว่าแล้วก็ขอรบายที่ครูสั่งงานพร้อมกัน
สักหน่อย “ผมไม่เข้าใจเลยว่าผมก็เรียนวิทย์-คณิต ทำไมยังต้องเรียนภาษา
ที่สามด้วยไม่ได้เอะคิลปีจีนนะ แล้วสั่งงานที่กึ่งเป็นบทหนึ่งบทก็เกือบสิบหน้า
เลยนะ นี่ผมตั้งใจว่าเลิกเรียนจะไปให้เพื่อนช่วยสอน”

“ถ้าภาษาจีนฉันช่วยสอนได้นะ” พี่เป่าเสนอ

“พี่เป่าเก่งจีนหรือครับ”

“ฉันเคยจะไปเรียนต่อที่จีนเลยไปเรียนภาษาเพิ่ม”

ราวกับว่าผมเห็นผู้ช่วยชีวิต ผมยึดแขนออกไปคว่ำตัวพี่เป่ามากอด
บอกขอบคุณที่จะช่วยน้องคนนี้

“รู้แล้วๆ ปล่อยได้แล้ว”

“ถ้าพี่สอนผมเสร็จเดี๋ยวผมเลี้ยงซาลาเปาเลย”

“ทำไมต้องซาลาเปา”

“ไม่รู้เหมือนกัน ผมนึกอะไรไม่ออก แล้วมันคล้องกับชื่อพี่มั้งเลย
บอกซาลาเปา”

พี่เป่าขำเล็กน้อยให้ทำที่รำเริงของผมต่างจากเมื่อกี้ลิบลับ

“การบ้านผมอยู่ในกระเป๋า” ผมคิดว่ากระเป๋ายังอยู่ในห้องเรียน
แต่ปรากฏว่าพี่แกใจดีเอามาให้แล้วครับ มันอยู่ข้างโซฟานี่เอง

ผมเอื้อมเอากะเป๋า หยิบเล่มหนังสือแบบฝึกหัดภาษาจีนออกมา
พลิกหน้าที่ต้องการก่อนส่งให้คนที่ช่วยสอน

พวกผมไม่รู้เลยว่าใช้เวลานานเกินสองชั่วโมงในการทำแบบฝึกหัด
ภาษาจีน มันยากมากครับ ขอขอบคุณพี่เป่าเลยที่อดทนสอนผมจนสามารถ
ทำเสร็จได้ แถมยังใจดีเห็นว่ายืนแล้วอาสาไปส่งที่บ้านอีก

“เดี๋ยวฉันเยี่ยมรดาป้าก่อน”

ผมงงที่ไม่ได้ไปด้วยมอเตอร์ไซค์เหมือนครั้งก่อน
“กลัวให้หนึ่งมอเตอร์ไซค์แล้วเกิดอุบัติเหตุจะกลิ้งลงพื้นถนนให้รถทับ
สมองกระจาย” พี่เป่าให้เหตุผล ทำผมเสียวๆ เลยนะเนี่ย

โมเมนต์สุดท้ายที่ยากพูดถึงในตอนนี่ เกิดขึ้นวันที่อาป้าไหว้วานผม
อีกครั้งให้ผมเอากาแฟนมเย็นไปให้พี่เป่า เมื่อเจอกันพี่เป่าก็ถามเรื่องเรียน
ผมเล่าว่าวันนี้ลองร้องเพลงหนึ่งแต่อาป้าบอกว่าผมมีปัญหาเรื่องการ
ออกเสียงบางคำ

“คำไหน” พี่เป่าสนใจ

“ผมไม่มั่นใจ”

“ลองร้องสิ”

“ห๊ะ?”

“ลองร้องเพลงที่นายร้องให้ป้าฉันฟังมา ฉันจะช่วยฟังแล้วจะบอกให้
ว่าควรปรับตรงไหน”

ผมนั่งขัดสมาธิบนพื้นตรงหน้าพี่เป่า

“นายนั่งบนโซฟาก็ได้”

“ไม่เอา ไม่อยากนั่งค้ำหัวคนแก่”

“เขามีแต่ยื่นค้ำหัวผู้ใหญ่” พี่เป่าแก้ “ตั้งใจหลอกตาฉันเป็นคนแก่เหวอ”

“เปล่าคร้าบบ พี่คิดไปเองงงง” ผมตั้งใจทำเสียงสูงให้ตลก

“โกหกขอให้ชาตินี้ไม่ได้แต่งงาน”

“ตั้งใจหลอกตาครับ” กลับคำอย่างรวดเร็ว

แต่พี่เป่ายังพูดไม่ครบ “...ถ้าหลอกตาผู้ใหญ่ก็ขอให้ชาตินี้ไม่ได้
แต่งงาน”

“อ้าว? ตายห่า” ผมทำตาโต

“อย่าจริงจังมาก ฉันล้อเล่น” คนอายุมากกว่าหัวเราะ “ร้องเพลงได้
แล้วครับ”

ผมร้องเพลงเดียวกับที่ร้องให้อาป้าฟังก่อนหน้านี้

“เสียงนายนะเพราะ” พี่เปาเริ่มวิจารณ์หลังผมร้องจบ “แต่ยังติดที่
ออกเสียงบางคำไม่ชัด”

“คำไหน”

“ลองออกเสียง ร.เร็ว กับ ล.ลิง ใหม่สิ”

ผมทำตาม

“ถ้าเวลาพูดซ้ำๆ ก็ทำได้สินะ แต่เวลาที่เริ่มร้องเพลงถ้ามันเร็วขึ้นหรือ
คำติดกันนายจะออกเสียงปน”

ผมพยักหน้ารับรู้

“ลองอันนั้นะ” พี่เปาให้ร้องหนึ่งประโยค

ผมร้องตามที่บอก

“ไม่” เขาให้ลองใหม่

ผมทำแต่มันออกมาเหมือนเดิม

“คุณะ ร ต้องกระดกคิ้วแบบนี้” คนอายุมากกว่าทำเป็นตัวอย่าง
“ทำให้ซิ”

ผมมอง

“ทำได้ไหม?”

ผมจ้องริมฝีปากคนตรงหน้า

“ใจ?”

“ครับ?”

“นายทำอะไร”

“ผมกำลังคิดว่าปากพี่แห้งมากเลย ระวังปากแตกนะ ทาลิปมันบ้าง”

“...”

“พอดีผมมีลิปแท่งใหม่ยังไม่ได้ใช้เลย พี่เอาไปใช้ไหม รสสตอร์รี่เบอร์รี่
ด้วย”

“เก็บไว้เถอะใจ” พี่เปาบอกเสียงเรียบ “บางทีนายต้องใช้ตอนที่ฉันท
ชกปากนายแตก”

ผมยกมือปิดปากทันที

พี่เปาแอบโหดนะครับ

นี่คือโมเมนต์ของผมกับพี่เปาที่โรงเรียนครับ มีเท่านั้นแหละ
แต่...

โมเมนต์นอกโรงเรียนมีเยอะกว่านี้นะ

(CHAPTER 5

ว่าด้วยเรื่องโมเมนต์นอกโรงเรียน

เนื่องจากโมเมนต์นอกโรงเรียนมีเยอะพอสมควร ผมอาจยกข้อความบนโลกโซเชียลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเล่ามาเยอะหน่อยนะครับ

มะโนแลนด์ แดนจ๊ินวาย @_ManoLand 7 h

#ชาววายเอ๋ยโปรดทราบ #ใจเป่า

พี่ใจเรียนดนตรี พี่เป่าเป็นคนสอนโซ่ใหม่คะ ความจริงเป็นไงไม่รู้
ขอมโนไว้ก่อน ฮ่าๆๆ

ชาววายโปรดทราบคำตอบของเรื่องนี้คือ...ย้อนกลับไปอ่านตอนก่อนหน้านะครับ คุณจะได้ค้นพบคำตอบในนั้น

ขอเสริมอีกนิดว่าพี่เป่าอาจสอนดนตรีหรือสอนร้องเพลงเพียงสองสามครั้งแต่สอนอย่างอื่นเยอะอยู่ครับ ยกตัวอย่างเช่น...

“ทำไมเรียนสายวิทย์แต่การบ้านจ๊ินถึงเยอะอย่างนี้” ผมบ่นตามด้วย
ถอนหายใจเฮือก

“นายบ่นแบบนี้हारอบแล้ว” พี่เปาพูดเสียงเรียบ

“ก็ผมไม่เข้าใจ” ผมบ่นอีกรอบที่หก “นี่เลือกเรียนสายวิทย์ก็คิดว่า จะหนีพวกภาษา ที่ไหนได้ แล้วเหล่าซือสั่งงานที่ก็น้อยที่ไหน ครั้งละบท บท หนึ่งก็เป็นสิบหน้า”

“มันอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนมั้ง ทำใจเถอะ” คนอายุมากกว่าพูด ปลอดภัย “ฉันก็ช่วยสอนอยู่ ใจเย็นสิ”

ใช่ครับ หลังจากผมทราบบว่าพี่เปาเก่งภาษาจีนผมก็อ่อนนวยขาให้ พี่ก็ช่วยสอนการบ้านให้ ดังนั้นหลังเลิกเรียนคนดนตรีพี่เปาเลยเรียกให้ผม มาเจอที่ร้านกาแฟของอาปี

“คร่ำบบ” ผมลากเสียง เริ่มทำใจทยอยต่อ

“เดี๋ยวหน้าก็ยื่นถาวรหรือก”

“หืม?” ผมเงยหน้าจากหนังสือเห็นคนที่นั่งตรงข้ามเอาข้อศอกเท้ากับ โต๊ะมองหน้าผมแล้วยิ้มน้อยๆ

“เวลานายเขียนภาษาจีนหน้านายบึ้งมากเลย” อีก็ฝ่ายอธิบาย “ฉันเลย บอกว่าทำแบบนี้ระวังหน้าจะย่นนะ”

“ระดับผมถึงหน้าย่นก็หล่อครับ” ผมเอานิ้วทำเป็นรูปตัวแอลรองใต้คาง พี่เปาหุบยิ้ม ทำหน้าตาย ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบ

จะชิปใครก็เรื่องของกูไม่ได้ไปชิปบนหัวมึง @NoName0717 7 h
#ชาววยเอ้ยโปรดทราบ #ใจเปา

รายการไรต์ถ้อยคำที่เปาเคยบอกว่าร้านอาหารที่ไปกินบ่อยคือ ร้านราชาบะหมี่ แล้วพี่ใจเคยตอบแฟนคลับว่าของกินที่ชอบมากคือบะหมี่เปิด ราชาบะหมี่คือร้านบะหมี่ แล้วพี่ใจก็ชอบบะหมี่ สรุปว่าเขาไปกินด้วยกัน

บางที่ผมก็สงสัยระดับคะแนนวิชา GAT เชื่อมโยงของชิปเปอร์ชาววย ว่ามันเกินคะแนนเต็มหรือเปล่า บางเรื่องไม่ได้เกี่ยวกับเลยแต่ก็โยงกันได้ ขณะที่บางเรื่อง...ก็โยงได้แม่นยำน่ากลัว

อย่างข้อความข้างต้นที่ยกมา อันนี้ยอมเลยครับ

การทำกรบ้านภาษาจีนมันดูพลังชีวิตจริงๆ นะครับ พอเขียนตัว
ภาษาจีนประโยคสุดท้ายเสร็จแหละเพาะของมันก็ส่งเสียงโครกครากแบบไม่
กลัวว่าผมจะอายเลย

พี่น้องร้องใจดีเลยอาสาเลี้ยงข้าวบวกพาไปส่งที่บ้าน

ร้านที่พี่เปาเลือกชื่อร้านราชาบะหมี่เป็นร้านอยู่เส้นถนนที่จะกลับบ้าน
ผมแหละ เคยนั่งรถเมล์ผ่านหลายครั้งแต่ไม่เคยกินเพราะมันเปิดค่อนข้างเย็น
ผมจ้องแผ่นป้ายเมนูนานมากเพราะแต่ละอย่างดูน่ากินทั้งนั้น
จนเลือกไม่ถูก

“ร้านนี้ขึ้นชื่อเรื่องเปิดอย่างกับเกี้ยวนะ” พี่เปาแนะนำ

“อืม บะหมี่เปิดอย่างดีไหมนะ” ผมพึมพำกับตัวเอง “แต่บะหมี่เกี้ยว
ก็ชอบ”

ผ่านไปห้านาทีผมก็ยังเลือกไม่ได้ แล้วก็เพิ่งนึกออกว่าคนอายุมากกว่า
รอสั่งอยู่

“ไม่เป็นไร เลือกไปเลย” พี่เปารอผมเลือกโดยไม่บ่นสักคำซ้ำยังปล่อยให้
ให้ใช้เวลาเต็มที่

“พี่เปาเลือกให้หน่อยครับ ถ้าผมเลือกเองคงอีกนาน” ผมรู้สึกผิด

“งั้นฉันสั่งบะหมี่เปิดอย่าง นายสั่งบะหมี่เกี้ยว”

“โอเคครับ”

ตอนที่อาหารมาวางบนโต๊ะพี่เปาดักขึ้นเปิดอย่างใส่ซามของผม

“เท่านี้ก็กินทั้งสองอย่างแล้ว”

“เออวะ” ทำไมผมคิดไม่ทันนะ “โง่จริงใจเอยัยทำให้พี่เขารอตั้งนาน”

พี่เปายักไหล่ ไม่คิดมาก

ผมดักเกี้ยวชิ้นหนึ่งในซามใส่ซามพี่เปาบ้าง

“ไม่ต้องก็ได้ ฉันเคยกินแล้ว” คนอายุมากกว่าทำท่าจะดักคืน

ผมรีบจับมือของอีกฝ่ายไม่ให้คืน “พี่เปากินเถอะครับ”

“เดี๋ยวนายก็ไม่อ้อมหรอก”

“ผมกลัวพี่ไม่อ้อมมากกว่า” ผมอ้างแต่ก็เป็นเรื่องจริง “คู่มือที่ตัวผมจะแย
เนี่ยมือเล็กมากเลย มือเดียวผมก็กุมข้อมือพี่ได้รอบแล้ว”

ผมโชว์ให้ดูด้วยการเลื้อนมือตัวเองไปกำรอบข้อมือเล็ก

“กินเยอะๆ หน่อยครับ”

“นายน่าจะลืมนะใจ ว่าถึงฉันจะผอมตัวเล็กแบบนี้แต่ก็เคยต่อ
นายจุกมาแล้ว” พี่เป่าได้

ผมปล่อยข้อมืออีกฝ่าย ยกมือสองข้างระดับใบหน้าตนเองเป็นเชิง
ยอมแพ้ ท้องก็ร้องเสียงดังได้พอดีพอดี มันเป็นสัญญาณให้หยุดคุยเล่น
แล้วเริ่มกินอาหาร

บะหมี่เปิดร้านนี้อร่อยมากครับ เกียวก็โอเคแต่ไม่เท่าเปิดอย่าง รสชาติ
มันสู้สู้กับเปิดอย่างเอ็มเคเลยนะ ตั้งแต่นั้นผมก็ยกให้งานนี้เป็นหนึ่งใน
เมนูโปรด หากมีเวลาว่างเมื่อไหร่ก็จะชวนพี่เป่ามากิน

ปัจจุบันร้านนี้ยังไม่เจ็มนะครับ ยังมีอยู่

ชิปเปอร์ทั้งหลายลองทดสอบ GAT เชื่อมโยงใหม่ว่าข้อความสุดท้าย
มันแปลว่าอะไรนะ (ยิ้มกว้าง)

จะชิปใครก็เรื่องของกูไม่ได้ไปชิปบนหัวมึง @NoName0717 7 h

#ชาววายเอย์โปรดทราบ #ใจเป่า

ในเมื่อพูดถึงของควแล้วไม่พูดถึงของหวานก็ไม่ได้ ร้านของหวาน
ที่พี่เป่าชอบอยู่แถวบ้านพี่ใจด้วย ทำไมต้องร้านนี้คะหรือว่าแวะไปแถวนั้น
บ่อยคะ

ไม่มั่นใจว่าควรตอบอย่างไร ขอเล่าถึงครั้งแรกที่พี่เป่าได้มาเยือนร้าน
ของหวานที่ว่ากันดีกว่า

ผมจำได้ว่าวันนั้นผมอยู่ซ้อมกีตาร์เล็กเย็นกว่าปกติ อาป้าเลยให้
ลูกชายแกมาส่งเช่นที่เคยทำ ระหว่างที่นั่งซ้อมมอเดอริสก็คุยเรื่องนั้น

เรื่องนี้ฉันไปจบที่เรื่องของหวาน

สมัยก่อนยังไม่มีร้านขนมหวานเปิดตีทุกหัวมุมถนน เมงูบิงซงบิงซุโทสต์เทิสอะไรก็ไม่มี ดังนั้นสิ่งที่ผมเลือกกินเป็นของหวานประจำก็คือบัวลอยครับ แล้วก็มีเต้าทึง น้ำขิง น้ำเต้าหู้ (มันเป็นของหวานใช่ไหม ผมเข้าใจไม่ผิดนะ)

และร้านประจำที่ว่างก็บังเอิญอยู่ปากทางเข้าซอยบ้านผม

“ถ้าพี่จะกินบัวลอยหรือเต้าทึง ผมแนะนำร้านนี้เลยอ้อจริงจิงๆ”

ผมยืนยัน

พี่เปาดูสนใจเป็นพิเศษเมื่อผมเล่าเรื่องนี้ “มันผ่านไหม ไม่งั้นฉันจะได้แวะซื้อตอนกลับ”

“ผ่านครับ” ผมบอก “แต่พี่ไปซื้อก่อนส่งผมกลับก็ได้นะ”

พี่เปาไม่เข้าใจว่าทำไมผมต้องทำอะไรให้ลำบาก

“ความจริงร้านนี้เป็นร้านบ้านเพื่อนผม มันทำอร่อยมากแต่เสียขายที่ให้น้อย เพราะงั้นถ้าอยากได้เยอะต้องใช้สิทธิ์ความเป็นเพื่อนของผม” ผมอธิบายอย่างมีเหตุมีผล

“ต้องทำขนาดนั้นเลย”

“ครับ” เก๊กเสียงจิ้งจั่งสักหน่อย

“ก็ได้” พี่เปาหัวเราะเบาๆ “ถ้าใกล้ถึงแล้วบอกนะ”

ลิบนาที่ต่อมามอเตอร์ไซค์ก็จอดที่ริมฟุตบอลาโทใกล้ร้านขนม มันเป็นห้องแถวสองชั้น บริเวณด้านบนแขวนป้ายว่า บัวลอยเจ้าเก่าสูตรยวราช (จริงๆ ผมสงสัยมาตลอดว่ายวราชมันขึ้นชื่อเรื่องบัวลอยหรือ แต่เพื่อนไม่ยอมบอกก็เลยเป็นปริศนาต่อไป) ด้านหน้าร้านมีโต๊ะวางวัตถุดิบเครื่องสำหรับเมนูต่างๆ เช่น เม็ดบัวลอยที่ปั่นเรียบร้อยแล้ว ไข่ไก่ เผือกกับมันที่ตัดเป็นชิ้นลูกเต๋า มะพร้าวขูดเป็นเส้น เวลานี้มีคนสามสี่คนยืนรอด้านหน้าเพื่อรอซื้อ

ส่วนคนขายเป็นชายแก่ตัวเล็กผมบางกับเด็กวัยรุ่นตัวสูง สูงกว่าผม และพี่เปาซะอีก หมอนี่คือเพื่อนร่วมชั้นของผมครับ ชื่อว่าจิง

“ไอ้โจ” ชิงทักทายผม มือก็มัดหนังยางบ่วงลอยของลูกค้า

ผมยกมือไหว้พ่อของเพื่อนก่อนทักทายเพื่อนกลับ

“ไ้ มาซื้อบ่วงลอยหรือ” ชิงถาม

“กูเอาบ่วงลอยใส่ไข่ไม้ใส่เผือกสองถุงแบบเดิม” ผมบอกก่อนหันไป
หาคนที่ยืนข้างหลัง “พี่เปาเอาอะไรดีครับ”

ไอ้ชิงเพิ่งสังเกตเห็นว่าผมไม่ได้มาคนเดียว “มากับใครวะ”

“พี่นักร้อง” ผมอวด “พี่เปา จิรายุณะ”

“อ้อ!” ไอ้ชิงส่งเสียงตื่นเต้น “ผมชอบเพลงเพราะเรารู้กันมากเลย”

“ขอบคุณครับ” พี่เปายิ้มตอบ

“ผมก็ชอบนะ” ผมพูดแทรก “ชอบทุกเพลง”

พี่เปากะพริบตาปริบๆ ก่อนจะขำ “ไม่ยอมให้ใครแย่งตำแหน่ง
แฟนคลับอันดับหนึ่งเลยหรือ”

“ไม่ยอมครับ” ผมทำเป็นจริงจังให้ตกลง

ลูกค้าใหม่ทยอยมาเพิ่ม บทสนทนาเล่นจึงต้องหยุดก่อน

“พี่เปาเอาอะไรดีครับ” ผมถามอีกครั้ง

“ถึงป้ายบอกบ่วงลอยแต่ก็มีอย่างอื่นด้วยนะครับ พวกน้ำขิง เต้าทึง”

ลูกชายเจ้าของร้านแนะนำ

“เอาบ่วงลอยใส่ไข่สองถุง แล้วก็น้ำขิงกับเต้าทึงอย่างละถุงครับ” พี่เปา
บอกสิ่งที่ต้องการ

“ครับ รอดสักครู่ละ” ชิงตอบ เริ่มตักเครื่องบ่วงลอยใส่ถุงอย่าง
คล่องแคล่ว ไม่นานสิ่งที่สั่งก็เรียบร้อยครบถ้วน พี่เปาชิงจ่ายเงินให้ทั้งหมด

“วันนี้ให้เท่าปกติเพราะว่าพ่อมาเยี่ยมคุณด้วย” ตอนที่เดินกลับไป
ขึ้นมอเตอร์ไซค์ผมเล่าพลางชูถุงในมือขึ้นมา “ไว้ครั้งหน้าผมจะแอบมาตอน
พ่อมันไม่อยู่”

“หืม แต่ฉันได้เยอะอยู่นะ”

“ไรนะครับ”

แทนคำตอบ พี่เปาส่งถุงไข่ของหวานที่เพิ่งซื้อให้ผม

ไม่ต้องเอามาเทียบกับลูกของบ้านผม แค่มองด้วยตาเปล่าก็รู้ได้ว่า
ของที่พี่เป่าสั่งได้น้ำกะทิได้เม็ดบัวลอยเยอะกว่า

“ไอ้สัตว์ขิง” ถ้าไอ้คนขายมันไม่กวนตีนผมก็สองมาตรฐาน ให้นักร้องคนดั่งเยอะกว่าเพื่อน คอยดูพุงนี้จะไปเคลียร์ที่โรงเรียน “เสียแรงจริงๆ
ที่คอยโฆษณาให้”

ผมทำปากยื่น

“ตกลงอร่อยจริงหรือช่วยเป็นหน้าม้าให้เพื่อนเนี่ย”

“อร่อยจริงครับ ไม่ใช่หน้าม้า” ผมตอบ ยังงอนอยู่น้อยๆ “แต่จะเลิก
ช่วยหาลูกค้าให้มันแล้ว ให้พี่เป่าเป็นคนสุดท้ายที่แนะนำ”

คนอายุมากกว่าหัวเราะ “มันใจนำดูเลยว่าฉันจะชอบ”

ผมทำให้ลองชิมแล้วมาบอกครั้งที่หน้าที่เจอกัน

วันอาทิตย์ต่อมาที่ผมเจอพี่เป่า เขามารอผมเลิกเรียนและอาสา
ไปส่งที่บ้าน พอถามว่าทำไมพี่แกตอบว่าจะไปซื้อบัวลอย ตัดใจละสิ (หัวเราะ)
ผมเลยได้อานิสงส์บุญมีคนไปส่งด้วยครับ

ถึงแม้ตอนหลังจะมีเหตุผลอื่นที่ทำให้พี่เป่าไปส่งผมก็ตาม

ในเมื่อเรื่องมันโยงเป็นเหตุเป็นผลกัน ผมขอเล่าต่อ

ช่วงเวลาที่พี่เป่าไปส่งผมเป็นเวลาเหมาะสมแก่การกินม้อเย็นที่สุด
ผมกลัวพี่แกหิวเลยถามว่าอยากกินอะไรไหม

“ได้ นายเลือกร้านเลย” นี่คือนั่งที่คนอายุมากกว่าพูด

ผมไม่ได้คิดมาก่อนจึงสู่มร้านมั่วๆ จากร้านที่เรียงรายข้างถนน

ร้านผัดไทยที่เลือกมาไม่อร่อยเลยครับ นอกจากเค็มกับมันเคียน
แล้วยังได้นิดเดียว ผมฝืนกินจนหมดแต่ไม่อิ่มบอกเลย ส่วนพี่เป่านี่กินไม่ถึง
ครึ่งจาน ผมรู้สึกผิดมากเพราะเป็นคนเลือกร้าน

“ครึ่งหน้า” ผมพูดขึ้นแบบไม่มีที่มาทำให้คนที่บิดกัญแจสตาร์ตรถ
หยุดมือหันมามอง

“หืม?”

“ผมขอแก้ตัว ครั้งหน้าจะเลือกร้านอร่อยกว่านี้” ผมขยายประโยค

“อ้อ” พี่เป่าเพิ่งเข้าใจ “ไม่เป็นไร”

“เป็นครับ” ผมไม่ยอมแพ้

อีกฝ่ายส่ายหน้าเบาๆ พลังขำความดีของผม “แล้วแต่ละกัน”

นั่นล่ะครับ

ผมเลยตั้งใจไปหาร้านที่อร่อยมาชวนพี่เป่าไปกิน ต่อมาเรื่องการ
ตะลอนหามือเย็นแสนอร่อยก็กลายเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้พี่เป่ามารอรับผม

ทว่าการกินอาหารแต่ละครั้งก็มีค่าใช้จ่าย

ถามว่าค่าอาหารใครออก

คำตอบนั้นเซิร์คือพี่เป่าครับ

ถ้าถามว่าทำไม

พี่เป่าบอกว่าผมยังเด็กไม่ได้ทำงานมีเงินเดือน

แล้วเกรงใจไหม

ตอบเลยทันทีว่า มากกกกกกกกกกกกก

แต่จะให้เลิกไปกินด้วยกันก็ไม่เอาอยู่ดี ผมไม่ยอมเลยขอออกเอง
บ้างแต่เรื่องนี้พี่เป่าคือกว่าที่คิดครับ (ไม่คิดเลยว่าจะได้ใช้คำนี้กับผู้ใหญ่)
เขาไม่ยอมอย่างเดียว

“งั้นสัญญากับผมนะ ถ้าผมทำงานมีเงินเดือนเมื่อไหร่ต้องให้ผมเลี้ยง
พี่กลับด้วย” ผมพูดขึ้นวันที่เราไปกินจ๊ากด้วยกัน

ประโยคนี้ทำพี่เป่าหลุดหัวเราะ

“จริงจังเสียวะ ฉันตั้งใจเลี้ยงไม่ต้องคิดมากหรอก”

“ไม่ได้ครับ”

“เราจะสนิทกันจนถึงนายทำงานหรือ”

“แล้วทำไมเราต้องไม่สนิทถึงตอนนั้นล่ะ ผมไม่ปล่อยตำแหน่ง
แฟนคลับอันดับหนึ่งของพี่แน่”

“ชีวิตมันไม่แน่นอนนะ เตี่ยวรรณายเข้ามาหาวิทยาลัยนายได้เจอ
สังคมใหม่เจอเพื่อนใหม่จะเข้าใจมากขึ้น” พี่เป้ายิ้มอ่อน “ดีไม่ได้นายอาจจะ
ไปติดมหาวิทยาลัยไกลๆ ก็ได้”

“ผมไม่ไปไหนไกลหรอกครับ พ่อแม่เขาเลือกมหาวิทยาลัยให้ผมแล้ว”
ผมเว้นช่วง ไม่อยากพูดขยายความกว่านี้ “ผมจะอยู่เลี้ยงพี่แน่นอน สัญญาเลย”

“คำพูดนี้ฟังดูแปลกๆ นะ”

“อะไรนะครับ” ผมมัวแต่เชยต้นหอมออกเลยไม่ทันฟัง

“เปล่า” พี่เป่าบอกปิด “ฉันจะคอยดู”

“ครั้บบบบบ”

ผมสังเกตเห็นที่นั่งตรงกันข้ามยิ้ม เป็นยิ้มที่อ่อนโยนแล้วก็ชวนมอง
อย่างอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้

ผมเน้นเรื่องของกินซะเยอะเลย แต่จริงๆ ช่วงเวลานั้นระหว่างผมกับ
พี่เป่าก็จะวนอยู่กับการเรียนดนตรี หาของกิน ยังมีเรื่องอะไรอีกนะ อ่า ใช่ว่า
มีเรื่องสอนภาษาจีน

ผมลืมบอกไปว่าพี่เป่าเคยสอนผมทางโทรศัพท์ด้วยนะ

ที่ต้องสอนทางโทรศัพท์เพราะพี่เป่าติดธุระสำคัญต้องรีบออกไป
จัดการทั้งที่ยังสอนการบ้านไม่เสร็จ ผมนะไม่อะไรหรอกแต่พี่แกคงรู้สึกไม่ดี
ที่สอนไม่ครบเลยยื่นกระดาษให้ผมจดเบอร์โทร.ที่บ้านมา

“นายนอนกัโมง” พี่เป่าถามพลางมองดูผมจดเบอร์

“ปกติก็ห้าทุ่มเที่ยงคืนครับ”

“นอนดีกัจ้ง”

ผมแกลังหัวเราะเพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร

“ประมาณสองทุ่มฉันจะโทร.ไปนะ โทร.ได้ใช่ไหม” เขาถามเนื่องจาก
ผมไม่มีโทรศัพท์มือถือ เบอร์ที่ให้เป็นเบอร์บ้าน ถ้าโทร.เข้าไปนานๆ คนอื่นก็
จะใช้โทรศัพท์ไม่ได้

“สักสามทุ่มดีกว่าครับ” ผมขอเลื่อน

คืนนั้นพ่อแม่ผมติดงานอีกแล้ว ไม่ได้กลับบ้านเหลือแค่ผมกับพี่ชาย
ที่ขายมันก็อ่านหนังสือเตรียมสอบในห้องไม่สนใจอะไร เพราะฉะนั้นโทรศัพท์
จึงเป็นของผมคนเดียว

ใกล้เวลานัดโทรศัพท์ที่บ้านไร่สายในมือผมก็แผดเสียงดังลั่น

“ฮัลโหล” ผมรีบกดรับ

“ทำไมรับเร็วจัง”

“แหม ก็ผมรอรับสายพี่เป่าอยู่จะไม่วุ่นได้ไง”

“...”

“งานเสร็จแล้วหรือครับ”

“ไอ้” ปลายสายตอบ “เพิ่งถึงบ้าน รีบสอนเลยดีกว่าจะได้เสร็จไวๆ”

ผมเอื้อมไปหยิบหนังสือแบบฝึกหัดจีนที่เตรียมไว้ จากนั้นคือ
เวลารอคอย

กว่าข้อสุดท้ายจะเรียบร้อยผมโทรคุยกับพี่เป่าไปแล้วเกือบ
สองชั่วโมง

ใจเย็นนะครับ ชาววายอย่าเพิ่งคิดเยอะว่าที่คุยนานนี่แอบคุย
กะหญิงกะหนังอะไรหรือเปล่า ไม่มี! ที่คุยนี่มีแต่เรื่องศัพท์จีน ก็ภาษาจีน
มันอธิบายทางโทรศัพท์ยาก พอบอกตัว ‘หนี่’ ผมจะรู้ไหมตัวไหนคือตัวที่ว่า
ต้องไล่หาตั้งนาน ถ้าสมัยนั้นมีแอปพลิเคชันไลน์ถ้าयरูส่งคำตอบหรือใช้
วิดีโอคอลทุกอย่างคงง่าย

“หมดแล้วนะ” พี่เป่าถามเพื่อความมั่นใจ

หมดเถอะครับ “ผมแทบอ้วกเป็นอักษรจีนแล้วเนี่ย”

อีกฝั่งของสายหัวเราะคิกคัก

“ก็ยั้งดีที่ทำเสร็จ พยายามดีมากครับ ไปนอนพักนะ พรุ่งนี้ต้องไป
เรียนแต่เช้านี้”

“อืม” ผมขานรับ “ขอบคุณมากนะครับ วันนี้ทั้งที่ไปทำธุระจนเย็น
ยังต้องช่วยสอนจีนผมอีก”

พีเปาบอกว่าเต็มใจไม่เป็นไร

“ครับ ขอขอบคุณนะครับ” ผมเฉลยยิ้ม “แล้วก็...เสียงพีช่วงหลังเริ่มแหบ
แล้วนะครับ อย่ำลืมกินน้ำอุ่นแล้วก็นอนพักเยอะๆ นะครับ ระวังไม่สบาย
ผมเป็นหวง”

“...”

ผมไม่มั่นใจว่าอีกฝ่ายได้ยินหรือเปล่าเพราะไม่มีการตอบรับ ตอนที่
อ่ำปากจะบอกข่ำคนที่รออยู่ซึ่งตอบกลับมาเสียก่อน

“ครับ ขอขอบคุณมาก เหมือนกันนะ นอนพักผ่อนเยอะๆ พรงนี้ไปเรียน
ก็ตั้งใจนะ” พีเปาเว้นช่วงเล็กน้อย “ฝันดีใจ”

“ฝันดีครับพีเปา”

ขอขยั่นยัอีกรอบ แต่ละครั้งที่ผมคุยกับพีเปาเป็นช่วโมงนี้เพราะ
สอนภาษาจีนทั้งนั้น

ส่วนครั้งที่เหลือที่โทร.คุยเรื่องเล่นเรื่องทั่วไปนะ ไม่เคยเกินสามสิบนาที
นะครับ

